

Trilogie, která žánru
otevívá nové obzory.

LIDOVÉ NOVINY

MĚSTO ZÁZRAKŮ

HOST

ROBERT JACKSON BENNETT

MĚSTO ZÁZRAKŮ

ROBERT JACKSON BENNETT

MĚSTO ZÁZRAKŮ

ROBERT JACKSON BENNETT

BRNO 2018

Copyright © 2017 by Robert Jackson Bennett
All rights reserved
Translation © Milan Pohl, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-680-8 (PDF)
ISBN 978-80-7577-681-5 (EPUB)
ISBN 978-80-7577-682-2 (MobiPocket)

Harveymu:

Ahoj, kluku! Vítej na Zemi. Tahle planeta je vážně super a měl by ses na ní chvíli zdržet. Člověk nikdy neví, jednou to tady třeba bude ještě lepší. Možná. Alespoň to zkusíme. Snažíme se.

Kariéry všech politiků končí fiaskem.

Některé kariéry jsou dlouhé, jiné krátké. Někteří politici odcházejí pokojně a elegantně, jiní poněkud hlučněji.

Ale ať jsou milovaní či nenávidění, silní či slabí, dobří či špatní, schopní či bezvýznamní — kariéry všech politiků dříve či později končí fiaskem.

— MINISTRYNĚ ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ VINYA KOMAYDOVÁ,
DOPIS PREMIÉROVI ANTOVI DOONIJEŠHOVI, 1711

PADLÉ STROMY

Když Rahul Khadse přistoupí k mladíkovi a požádá ho o cigaretu, tázaný si ho změří nejprve s neskrývanou přezíravostí, potom s mrzutou zdvořilostí. Je zřejmé, že mladík má právě pauzu, vzácnou příležitost oddechnout si od svých povinností, alespoň na chvilku sám v uličce za hotelem, a zlobí se, že ho někdo vyrušil. Také je zřejmé, že mladíkovy povinnosti obnášejí něco velice důležitého: stačí se podívat na jeho tmavý, přiléhavý kabát, černé boty, opálenou kůži a černý šátek na hlavě, a hned je jasné, že musí být od armády, policie nebo ozbrojených složek jakéhosi úřadu. Možná saypurského, nebo dokonce kontinentálního úřadu — ale rozhodně jde o někoho, kdo bere peníze za to, aby se díval, aby se rozhlížel, a to bedlivě.

Rahula Khadseho však mladík nesleduje s přílišným zájmem, pouze se zdvořilým pohrdáním. A není divu. Proč by se měl o Khadseho zajímat? Proč by se měl starat o staříka s upatlanými brýlemi, otlučeným kufříkem a potrhaným šátkem, který mu div nepadne z hlavy?

„Dobrá,“ podvolí se mladík. „Proč ne.“

Khadse se nepatrně ukloní. „Děkuji vám, pane. Děkuji vám.“ Když mladík zaloví rukou v kabátě, aby mu vyhověl, a vytáhne plechovou krabičku s cigaretami, Khadse se ukloní znovu, tentokrát hlouběji.

Mladík si ovšem nevšimne, že stařec mu nahlédne pod klopu kabátu a spatří pažbu pistole v pouzdře. Nevšimne si, že při úkloně zlehka položí kufřík na zem, pravou rukou si zajede dozadu za pás a vytáhne nůž. A nevšimne si ani toho, že k němu Khadse při přebírání cigarety neznatelně popojde.

Nevšimne si toho, poněvadž je mladý. A mladí jsou vždycky tolik, tolik pošetili.

Mladík vytřeští oči, když mu nůž hladce vklouzne do mezery mezi pátým a šestým žebrem na levém boku, probodne mu plíci, pošimrá osrdečník. Khadse se při útoku vrhne vpřed, přitiskne mladíkovi levou dlaň na otevřená ústa a zatlačí mu hlavu vzad, takže temeno mladíkovy lebky narazí s hlasitým bouchnutím do cihlové zdi.

Mladík se pokouší vzpouzet. Je sice silný, ale tenhle tanec zná Rahul Khadse až moc dobře. Udělá krok napravo od mladíka, ruku pořád ještě na rukojeti svého nože, tělem se otočí zády ke zdi. Pak vytáhne nůž z mladíkovy hrudi, odstoupí od něj a elegantně se vyhne spršce krve, když se jeho oběť zhroutlí proti stěně uličky.

Khadse slyší, jak se mladík dáví, a sám se při tom rozhlíží uličkou. V Ahanaštanu je dnes deštivo, mlhavo a pošmournο, jako touto roční dobou často, a většina lidí sedí doma v teple. Omšelého starce v uličce za Zlatým hotelem, hledícího přes obroučky brýlí k široké městské třídě, si nikdo ani nevšimne.

Mladík se dusí. Kašle. Khadse položí nůž na zem, sedne si obkročmo na probodnutého muže, popadne ho za obličej a buší mu hlavou zas a znovu do zdi, a znovu a znovu a znovu.

V takových věcech je třeba mít jistotu.

Když mladík znehybní, Khadse si natáhne hnědé rukavice a pečlivě ho prošacuje. Vysype náboje z pistole, pak ji zahodí — samozřejmě si přinesl vlastní — a prohrabuje se v kapsách oběti, dokud nenajde, co potřebuje: hotelový klíč. Od pokoje číslo 408.

Klíč je zakrvácený. Musí ho v uličce otřít, stejně jako svůj nůž. Ale měl by bohatě stačit.

Strčí si ho do kapsy.

To šlo snadno, pomyslí si.

Jenže teď to začne být složitější. Alespoň to tvrdil jeho zaměstnavatel. Popravdě řečeno, Khadse ani netuší, které rozkazy jeho zaměstnavatele by mu měly dělat skutečné starosti a které by měl prostě a jednoduše ignorovat. To proto, že současný zaměstnavatel Rahula Khadseho je podle jeho vlastních odhadů naprostý, jednoznačný, nezpochybnitelný cvok.

Na druhou stranu by ho to nemělo překvapovat. Jedině šílenec by najal někoho, jako je Khadse, na jednu z nejkontroverznějších politických osobností moderní doby, ženu tak vlivnou, tak váženou, a přitom tak neblaze proslulou, že se všichni nemůžou dočkat, až ji historie začne soudit, aby konečně věděli, jak si mají přebrat její období v úřadu premiérky.

Ženu, která je živoucí legendou. Jednak proto, že sama jako by z legend povstala, a jednak proto, že ve své době několik legend prokazatelně zabila.

Možná je Khadse blázen, že tu práci vzal. Anebo chce možná zjistit, jestli na to má. Ale v každém případě to hodlá dotáhnout do konce.

Rahul Khadse kráčí uličkou, rozhlédne se hlavní ahanaštan-skou třídou a potom zabočí doprava a začne stoupat po schodech do hotelu Ashary Komaydové.

Zlatý hotel zůstává jednou z nejslavnějších a nejobdivovanějších budov v Ahanaštanu, relikv z dob, kdy mohl saypurský stát podle libosti zasahovat do kontinentálních záležitostí, z vlastního rozmaru stavět budovy, zahajovat blokády, vyhlašovat embargo. Projít jeho dveřmi je jako vstoupit do minulosti, někam, kde se daří udržovat veškerou majestátní slávu Saypuru, jakou Khadse znával, pečlivě ji oprašovat jako vycpaného ptáka v muzeu.

Ve vstupní hale se zastaví a předstírá, že si otírá brýle. Mramorové podlahy, bronzové ozdoby a palmy. Počítá těla: dveřník, uvaděč hotelové restaurace, uklízečka v protějším rohu, tři holky za recepčním pultem. Žádná ostraha. Alespoň ne taková jako muž, kterého před chvilkou zabil v zadní uličce. Khadse to nedělá poprvé a se svým týmem se na to důkladně připravil: zná harmonogram stráží, jejich počet, jejich stanoviště. Jeho tým pozoroval hotel několik týdnů a zařizoval každý krok této choulostivé operace. Vykonání konečného činu je však jen a pouze na něm.

Stoupá po schodech a z tmavého kabátu mu odkapává voda. Vše zatím probíhá naprosto hladce. Snaží se nemyslet na svého zaměstnavatele, na jeho šílené vzkazy, na své peníze. Jindy by ho pomyšlení na peníze během práce těšilo, ale tentokrát ne.

Hlavně proto, že ty peníze jsou nepředstavitelné. Představit si je nedokáže ani Khadse, který má velice bujnou fantazii a většinu svého volného času tráví právě tím, že si představuje velké sumy peněz. Nejedná se o první práci, na kterou ho zaměstnavatel najal, ale tato výplata je řádově vyšší než ta předchozí. Dost peněz na to, aby si člověk začal dělat starosti.

A co teprve žádost, aby se na to ohákl podle zaměstnavatela přání... To bylo divné. Vážně moc divné.

Když totiž Khadse vyzvedával předchozí část platby, k penězům byl přibalený černý kabát a pár černých naleštěných bot. Dostal k nim přísné instrukce: měl je nosit pokaždé, když

vykonával své smluvní povinnosti, bez sebemenší výjimky. Instrukce naznačovaly, že pokud by to neudělal, jeho život by byl v ohrožení.

Tehdy si Khadse prostě pomyslel: *Tak fajn. Můj nový zaměstnavatel je blázen. Pro blázny už jsem dělal. Není to tak zlé. Ale když si je vyzkoušel, zjistil, že kabát i boty mu dokonale padnou — což bylo hodně zvláštní, protože Khadse se s novým zaměstnavatelem nikdy nesešel, natož aby mu sděloval velikost svých bot.*

Stoupá po schodech do třetího patra a pokouší se to vytěsnit z hlavy. Snaží se nemyslet na to, že ony kusy šatstva — tak úhledné, tak tmavé, tak dokonalé — má samozřejmě právě teď na sobě. Snaží se nemyslet na to, jak je to celé neuvěřitelně podivné, ani na to, že si jeho zaměstnavatel výslovně vyžádal, aby tuhle zakázku vykonal přímo sám Khadse, bez svého obvyklého týmu v patách.

Khadse vystoupá do třetího podlaží. Už je hodně blízko.

Nebýt Komaydové, pomyslí si, ani bych tuhle zatracenou práci nedělal. Je to víceméně pravda: když se Ashara Komaydová stala před... no, asi před sedmnácti lety premiérkou, ze všeho nejdřív vyházela z Ministerstva zahraničních věcí všechny zastánce tvrdé linie. Lidi jako Khadse, kteří ve své době zažili spoustu akce, často velice ošklivé.

Pořád si ještě pamatuje její memorandum, přímo nasáklé tím samolibým, nadutým tónem, kterým vřdycky mluvila: *Musíme mít na paměti nejen to, co vlastně děláme, ale také jak to děláme. Proto ministerstvo podstoupí reorganizaci a reorientaci v souladu s naším novým směřováním do budoucna.*

Ashara Komaydová prováděla generální úklid, propouštěla každého, koho zaměstnávala její teta Vinya — a Khadse byl odjakživa Vinyin oblíbenec.

A najednou se ocitl na dlažbě v Ahanaštanu. Po celém desetiletí věrné služby zůstal bez práce, rázem se na něj zapomnělo.

Snažil se najít jisté potěšení v tom, když před kolika — třinácti? — lety vykopl z parlamentu samu Komaydovou. Jenže politici mají vždycky své zlaté padáky. Pracanty jako Khadse čeká pokaždé tvrdší přistání. Dokonce i osobní pohůnek Komaydové, to neotesané jednooké dreylské nemehlo, dokonce i ten si žil jako v bavlnce, získal jakousi vladařskou funkci na dreylských březích — ačkoli Khadse se také doslechl, že ten pitomec našel nějaký způsob, jak to celé zpackat.

Tohle bych dělal i zadarmo, pomyslí si Khadse, v němž to pomalu začíná vřít. Dvanáct let služby a potom sbohem, Rahule, sbohem tobě i všemu, na čem jsi pracoval, za co jsi bojoval, za co jsi krvácel, a já, vševědoucí Ashara Komaydová, zatím promrhám finanční prostředky ministerstva, utratím je za nanicovatý idealismus a ze zpravodajské služby udělám doutnající kráter.

Kráčí chodbou ve čtvrtém podlaží. Na rohu stojí v pozoru další stráž, tentokrát žena, mladá a štíhlá a celá v černém. Přesně jak Khadse očekával.

Khadse se šourá k mladé strážné, každým coulem bezradný, popletený stařík, v rukou ušmudlaný kus papíru se jménem a hotelovým pokojem. „Promiňte, madam,“ ozve se Khadse, hluboce se ukloní a tváří se jako ztělesnění uctivosti, „ale... vypadá to, že jsem na nesprávném podlaží?“

„Ano,“ potvrdí strážná. „Tohle patro je uzavřené, pane.“

„Páté patro je uzavřené?“ podiví se Khadse.

Strážná málem obrátí oči v sloup. „Žádné páté patro tu není, pane.“

„Není?“ Khadse se rozhlédne kolem sebe. „Ale které patro je tedy...“

„Tohle je čtvrté patro, pane.“

„Ach. Ale jsme přece ve Zlatém hotelu, že ano?“

„Ano. Přesně tak.“

„Ale já... jeminkote.“ Khadse upustí papír a ten se třepetavě snese k jejím nohám.

Strážná se pro něj s povzdechem shýbne.

Nevidí, jak se Khadse zlehka postaví za ni. Nevidí, jak vytáhne nůž. Nemá čas zareagovat, když se jí ocel zařízne do krční tepny a rozerve ji dokořán.

Gejzír krve je fenomenální. Khadse před ním uskočí, aby si nepotřísnil oblečení — letmo ho napadne, že vyhýbat se skvrnám od krve patří k jeho nejpodivuhodnějším a nejcennějším schopnostem. Strážná padne na kolena, dává se — a Khadse se k ní přitočí a drtvým kopem ji zasáhne zezadu do hlavy.

Strážná se zhroutí na podlahu. Nepřestává se z ní valit krev. Khadse opět postaví kufřík na zem a natáhne si hnědé rukavice. Otrě nůž, zasune ho zpátky do pouzdra a pak ženu prošacuje. Najde hotelový klíč, tentokrát od pokoje číslo 402, popadne strážnou za kotníky a odtáhne ji za roh.

Teď rychle. Rychle, rychle.

Přitiskne ucho ke dveřím pokoje číslo 402 — v tomhle patře je to samé apartmá —, ale nic nezaslechne. Otevře dveře, odvede strážnou do pokoje a shodí její tělo za pohovku. Pak si otrě hnědé rukavice, zase si je stáhne a vyjde na chodbu. Cestou se opatrně sehne pro kufřík.

Když překročí zakrvácený koberec, je mu téměř do zpěvu. Khadse to s nožem vždycky uměl. Vlastně mu nezbylo než se to naučit, poněvadž po jisté operaci v Džukoštanu se nějakému Kontinentálovi znelíbilo, jak si vykračoval po ulici, a pokusil se ho podříznout — což se tomu zmetkovi málem podařilo. Khadse si z té potyčky odnesl příšernou jizvu na krku a zálibu ve špinavé práci nablízko. Jak říkal kolegům: *Dělejte Kontinentálům to, co by udělali oni vám.*

Dojde k pokoji číslo 408 — jak předpokládal, nachází se přímo vedle královského apartmá, kde si Ashara Komaydová před měsícem zřídila dočasnou úřadovnu. Khadse neví, co přesně tam dělá. Povídá se, že řídí nějakou charitu nebo něco podobného, vyhledává sirotky a pokouší se jim nalézt nový domov.

Ale podle toho, co tvrdil Khadseho zaměstnavatel, je za tím něco víc.

Na druhou stranu, říká si Khadse, zatímco tiše odemyká pokoj číslo 408, ten blázen taky tvrdil, že tenhle hotel má hodně dobrou obranu. Otevře dveře. Ale takové cucáky, jako byli tihle dva, bych tak zrovna nenazval.

Khadse se opět pokouší nemyslet na kabát a boty, které má právě na sobě. Snaží se nemyslet na to, jak jeho zaměstnavatel naznačoval, že tohle ošacení poslouží jako prostředek proti obraně Ashary Komaydové — což by samozřejmě znamenalo, že pracovna Komaydové je chráněna takovým druhem obrany, jaký by Khadseho oči nedokázaly odhalit.

Zjišťuje, že ho ta představa nesmírně znepokojuje.

Kecy, pomyslí si, když za sebou zavře. Jsou to jenom kecy.

V hotelovém apartmá nikdo není, jeho uspořádání je však Khadsemu velice povědomé, počínaje zbraněmi na pracovním stole u protější stěny a konče bezpečnostními hlášeními na stolku u postele. Tady se stráže připravují na své úkoly, tamhle je teleskop, kterým z balkonu pozorují ulici, a tadyhle podřimují mezi svými směnami.

Khadse se přikrade ke stěně, přitiskne k ní ucho a úporně se zaposlouchá. Je si téměř jistý, že za stěnou je Komaydová spolu se dvěma strážnými. Na bývalou premiérku má nezvykle početnou ochranku, ale není se čemu divit — skoro nikdo jiný na světě neobdržel tolik výhrůžek smrti jako ona.

Slyší ty dva strážné. Slyší, jak si velice tiše odkašlávají. Ale Komaydovou neslyší vůbec. Což ho znepokojuje.

Měla by tam být. Opravdu. Khadse nezanedbal domácí přípravu.

Rychle se zamyslí a tiše vykročí ke dveřím na balkon. Dveře mají skleněnou výplň, překrytou tenkými bílými záclonami. Přikrade se k nim co nejbliž a podívá se do strany, na balkon patřící k sousednímu pokoji.

Vyvalí oči.

Tamhle je.

Tamhle sedí. Žena, jejímž předkem byl Kaj, pokořitel bohů a Kontinentu, žena, která téměř před dvaceti lety osobně zabila dvě Božstva.

Je tak drobná. Tak křehká. Má sněhobílé vlasy — určitě jí zbělely předčasně — a hrbí se na malé železné židli, pozoruje ulici pod sebou, v drobných rukou kouřící šálek čaje. Její titěrnost a nevýraznost Khadseho tolik ohromí, že málem zapomena na svůj úkol.

To není správné, prolétne mu hlavou, když se stáhne. Není správné, aby seděla venku, takhle na ráně. Moc nebezpečné.

Zamyslí se a ztěžkne mu srdce. Komaydová je i po tolika letech v hloubi duše pořád ještě agentka. A proč by agentka sledovala ulici? Proč by se takhle vystavovala nebezpečí?

Odpověď samozřejmě zní, že Komaydová něco hledá nebo vyhlíží. Možná nějaký vzkaz. Khadse sice nemá ponětí, jaký vzkaz by to měl být a kdy by měl dorazit, ale mohl by Komaydovou přimět odejít. A všechno by bylo v háji.

Khadse se prudce otočí, poklekně a otevře kufřík. Uvnitř je něco velice nového, velice nebezpečného a zákeřného: upravená verze protipěchotní miny, speciálně navržená tak, aby veškerou výbušnou sílu nasměrovala na jednu stranu. Zároveň je pro tento konkrétní úkol podstatně zesílená, jelikož většina protipěchotních min by nedokázala prorazit zeď — ale tahle mina je tak ničivá, že by to pro ni neměl být nejmenší problém.

Khadse vytáhne minu a opatrně ji připevní na stěnu přiléhající k apartmá Ashary Komaydové. Olízne si rty, pustí se do aktivační procedury — tři jednoduché kroky — a potom nastaví časovač na čtyři minuty. To by mělo stačit, aby se dostal do bezpečí. Ale kdyby se něco zvrtilo, má s sebou ještě další novou hračku: rádiový ovladač, díky kterému by mohl odpálit minu předčasně, kdyby to bylo nutné.

Samozřejmě doufá, že to nutné nebude. Odpálit minu předčasně by znamenalo odpálit ji ve chvíli, kdy bude Khadse pořád ještě nablízku. Ale v podobných věcech je třeba mít jistotu.

Postaví se, naposledy vyhlédne prosklenými dveřmi na Komaydovou — zamumlá: „Sbohem, zkurvená děvko“ — a vyklouzne z hotelového pokoje.

Zpátky chodbou, kolem krvavých skvrn na koberci, potom dolů po schodech. Dolů po schodech a pak do vstupní haly, kde všichni pokračují ve svých drobných, bezvýznamných činnostech, se zíváním listují novinami, s kocovinou usrkávají kávu nebo se pokoušejí rozhodnout, co si počít s dalším dnem dovolené.

Nikdo z nich si Khadseho ani nevšimne. Nikdo nezvedne hlavu, když prokluše halou a potom dveřmi na ulici, kde pořád ještě mrholí.

Khadse to dělal už tolikrát, že by ho to mělo nechávat v klidu. Srdce by mu nemělo bušit jako o závod, on však přesto slyší, jak mu v uších tepe a hučí.

Komaydová. Konečně. Konečně, konečně, konečně.

Měl by odejít. Vydat se na jih nebo na východ. Ale nedokáže odolat. Zamíří na sever, do stejné ulice, kterou sledovala Komaydová. Chce ji ještě jednou naposledy vidět, chce si vychutnat své nadcházející vítězství.

Slunce vykoukne z mraků právě ve chvíli, kdy Khadse zabočí za roh. Ulice je víceméně prázdná, touhle dobou už jsou všichni v práci. Khadse se drží na kraji ulice, v duchu odpočítává vteřiny, udržuje si od Zlatého hotelu bezpečnou vzdálenost, nenápadně však stočí pohled do strany...

Jeho oči bloudí mezi balkony. Pak ji zahlédne, jak sedí na balkonu ve čtvrtém podlaží. Obláček páry z jejího čaje je vidět dokonce i odsud.

Vmáčkne se do dveřního výklenku, aby ji mohl nerušeně sledovat. Krev mu tančí nedočkavostí.

Je to tady. Je to tady.

Potom Komaydová napřímí záda. Svraští čelo.

Zamračí se i Khadse. *Ona něco vidí.*

Vykoukne z výklenku, aby zjistil, na co se Komaydová dívá.

A pak ji zahlédne: na chodníku stojí mladá kontinentální dívka, pohled upírá k balkonu Komaydové a divoce na ni gestikuluje. Dívka je bleďá, s nosíkem zahnutým nahoru a hustými vlnitými vlasy. Nikdy předtím ji neviděl, což je zlé. Jeho lidé přece odvedli svou práci. Měli by znát *každého*, kdo přichází s Komaydovou do styku.

Ale to gesto — tři prsty, potom dva. Khadse neví, co ta čísla symbolizují, ale je mu jasné, co znamenají: varování.

Jakmile dívka přestane gestikulovat, rozhlédne se ulicí. A pak zavádí pohledem o Khadseho.

Dívka ztuhne. Ona a Khadse se do sebe zaklesnou očima.

Její oči mají zvláštní, prazvláštní barvu. Nejsou ani modré, ani šedé, ani zelené, ani hnědé... Vlastně se zdá, že vůbec žádnou barvu nemají.

Khadse zvedne pohled ke Komaydové. Vidí, že Komaydová se dívá přímo na něj.

Komaydová znechuceně zkroutí tvář. Khadse ví, že to není možné — *Na takovou dálku? A po takové době?* —, ale přesto by přísahal, že ho poznala.

Vidí, jak Komaydová pohybuje ústy, pronáší jediné slovo: „*Khadse.*“

„Do prdele,“ řekne Khadse.

Pravou rukou zajede do kapsy, kde schovává rádiový odpalovač. Zalétne očima k bleďé kontinentální dívce, přemýšlí, jestli by nemohla zaútočit — jenže dívka už je pryč. Chodník před ním je naprosto prázdný. Není po ní ani památky.

Khadse se nervózně rozhlédne. Zase ho napadne, jestli se na něj dívka nechystá zaútočit. Nikde ji nevidí.

Pak zvedne pohled zpátky ke Komaydové — a zjistí, že se stalo něco nemožného.

Bledá kontinentální dívka je teď na balkonu s Komaydovou, pomáhá jí vstát, pokouší se ji odtáhnout pryč.

Khadse na ně nechápavě civí. Jak to, že se tam dostala tak rychle? Jak to, že zmizela z ulice a najednou se objevila o čtyři patra výš? Nedává to smysl.

Dívka jednou nohou strčí do balkonových dveří a vleče Komaydovou dovnitř.

Pohnovil jsem to, pomyslí si Khadse. Utíkají.

Položí ruku na dálkový odpalovač.

Je moc blízko. Naproti přes ulici. Ale pohnovil to.

Nedá se nic dělat. V podobných věcech je třeba mít jistotu.

Khadse zmáčkne knoflík na odpalovači.

Tlaková vlna ho srazí na zem, zasype ho troskami, v uších mu najednou zvoní, oči slzí. Jako by ho někdo praštil z obou stran do hlavy a kopl do břicha. V pravém boku cítí bolest a pomalu si uvědomí, že ho výbuch smetl proti zdi, jenže se to seběhlo příliš rychle na to, aby si toho stačil všimnout.

Svět se kolem něj točí. Khadse se pomalu zvedne do sedu.

Všechno vypadá zamlženě a vzdáleně. Svět je plný tlumeného křiku. Vzduch těžkne prachem a kouřem.

Khadse prudce zamrká a zadívá se ke Zlatému hotelu. Pravý horní roh budovy byl zcela odstraněn, jako by se jednalo o nádor. V místě, kde býval balkon Komaydové, je jen zející, zubatá, doutnající díra. Zdá se, že mina zlikvidovala nejen apartmá Komaydové, ale i pokoj číslo 408 a většinu sousedních místností.

Po Komaydové a té divné kontinentální dívce není nikde ani vidu, ani slechu. Potlačí nutkání přijít blíž, přesvědčit se, že svůj úkol dotáhl do konce. Prostě jenom zírá na tu zkázu, s hlavou nachýlenou na stranu.

Zastaví ho jakýsi kontinentální muž — podle oblečení asi nějaký pekař — a horečně se ptá: „Co se stalo? Co se stalo?“

Khadse se od něj odvrátí a zamíří pryč. Klidně kráčí na jih, mezi proudícími davy, mezi policejními automobily a sanitkami

uhánějícími ulicí, mezi zástupy lidí, kteří se hromadí na chodnících a vesměs se dívají na sever, ke sloupu kouře valícího se ze Zlatého hotelu.

Neřekne ani slovo, vůbec nic neudělá. Prostě jenom jde. Téměř ani nedýchá.

Dojde ke svému bezpečnému domu. Přesvědčí se, že s dveřmi a okny nikdo nic nedělal, pak odemkne a vejde dovnitř. Namíří si to rovnou k rádiu a zapne ho. Stojí tam snad tři hodiny a poslouchá.

Čeká a čeká, až se ve zprávách začne mluvit o výbuchu. Pořád čeká, dokud to hlasatel konečně neoznámí.

... bylo právě potvrzeno, že při výbuchu zahynula Ashara Komaydová, bývalá premiérka Saypuru...

Khadse pomalu vydechne.

Pak se pomalu, pomaloučku posadí na podlahu.

A ke svému vlastnímu překvapení se rozesměje.

Ráno, dokud se v lesním podrostu pořád ještě drží mlha, dojdou se sekerami a dvouruční pilou ke stromu, na hlavách plechové helmy, na zádech batohy. Strom je označený jediným cákanem žluté barvy stékající po kmeni. Porozhlédnou se kolem, určí stranu, kam by měl strom padnout, a pak se dají do práce jako chirurgové před složitým zákrokem.

Zatímco se ostatní hemží kolem, on sám zvedne pohled ke stromu. *Přesvědčit takového vznešeného starého velikána, aby se poroučel k zemi, pomyslí si, je jako uříznout kus samotného času.*

Dvouruční pilou zahájí klínový řez, on na jednom konci a parťák na druhém, tahají pilu sem a tam, její zahnuté zuby protínají měkkou bílou tkáň, na ruce, paže a boty se jim sypou piliny. Jakmile dokončí spodní stranu klínového řezu, pustí se

do něj sekerami, pumpují jako píсты v motoru, nahoru a dolů, nahoru a dolů, odsekávají velké kusy dřeva.

Dají si pauzu, aby si otřeli pot z čela, a prohlédnou si své dosavadní dílo. „Jak to vypadá, Dreylane?“ zeptá se ho předák.

Sigrud Harkvaldsson se zarazí. Přeje si, aby ho oslovovali jménem, pod kterým se jim představil — Bjorn —, ale dělají to jen zřídkakdy.

Klekně si, položí hlavu ze strany do řezu ve stromě a matně si při tom uvědomuje, že mu přímo nad lebkou visí několik tun dřeva. Pak přimhouří oko, narovná se, ukáže doleva a řekne: „Deset stupňů na východ.“

„Jseš si jistej, Dreylane?“

„Deset stupňů na východ,“ zopakuje.

Ostatní chlapi se po sobě s úšklebkem podívají. Potom začnou klínový řez mírně upravovat podle Sigrudova pokynu.

Jakmile je klínový řez hotový, postaví se každý na opačnou stranu stromu a zase začnou ve dvou tahat pilu, trýznivě pomalu řežou dřevo ve snaze propracovat se blíž ke klínovému řezu, ale zase ne moc blízko.

Když se muž naproti němu unaví, Sigrud prostě mlčky počká, až se druhého konce pily chopí někdo jiný. Pak se zase dají do řezání.

„Přisahám při všem nesvatým, Dreylane, ty snad musíš bejt nějakej robot,“ prohlásí předák.

Sigrud neodpovídá, jenom řeže.

„Kdybich ti rozříznuv hruď, našel bych v ní jenom samý ozubený kolečka?“

Sigrud nic neříká.

„S Dreylanama už jsem párkrát makal, a žádněj z nich to s pilou neuměl tak jako ty.“

Pořád nic.

„Asi je to tím mládím,“ přemítá předák. „Bejt mladej jako ty — jo, v tom to vězí.“

Sigrud pořád nic neříká, předákovo poslední tvrzení ho však hluboce znepokojí. Sám by se totiž sotva označil za mladíka.

Čas od času přestanou řezat a na několik vteřin se zaposlouchají, jestli neuslyší hluboké, mrzuté praskání, jako když se rozpadá ledová kra. Praskání, které připomíná hádku se starým přítelem, jenž se konečně nechal obměkčit: *Asi máš pravdu, asi bych se měl skácet... asi ano.*

Potom to konečně zaslechnou: *lup-lup-lup*, jako by praskaly struny na ohromné harfě. „*Padá!*“ zařve předák a v tu ránu se všichni rozprchnou, rukama si na hlavách přidržují plechové helmy.

Starý sténající obr se kácí, jeho větve se lámou, mohutný kmen se zaboří do země a do vzduchu vylétne hotový gejzír hlíny. Když se prach usadí, dřevorubci pomalu vyrazí nazpět ke stromu. Bledý kruh dřeva na useknutém konci je jasný a měkký.

Sigrud se chvíli dívá na pařez — to jediné, co zbylo po staleté existenci velkého stromu — a všimne si jeho nesčetných letokruhů. Zvláštní představa, že může takového titána během pár hodin skolit hrstka pitomců s pilou a sekerami.

„Na co civíš, Dreylane?“ oboří se na něj předák. „Snad ses nám nezamiloval? Začni ten zatracenej strom osekávat, jinak tě majznu po tý tvý natvrdlý kebuli, aby se ti v ní konečně rozsvítilo!“

Ostatní dřevorubci, sedící obkročmo na padlém kmeni, se zachechtají. Sigrud ví, co si o něm myslí: že je pomalý, pomatený kvůli nějaké nehodě z dětství. Asi proto nikdy nemluví, šeptají si, proto si nikdy nesundává rukavice, proto se zdá, že se jedno z jeho očí nikdy nikam nedívá, jenom kamsi doprava; proto se při pilování nikdy neunaví — nezbylo mu ani tolik rozumu, aby si vůbec *uvědomoval*, že je vyčerpaný. Žádný normální člověk by nemohl takovou dřinu snášet mlčky.

Jejich posměšky mu nevadí. Raději ať si o něm myslí takovéhle věci, než aby o něm začali přemýšlet až moc. Nestojí o zbytečnou pozornost.

Zvedne sekeru, rozmáchně se a odsekne větev od kmenu. Třináct let se protloukal, jak se dalo, od jedné práčičky k druhé. Pomyšlení, že by měl zase táhnout někam dál, se mu nezamlouvá, a už vůbec netouží upozorňovat na sebe úřady. A tak zůstane zticha.

Soustředí se na stále stejnou otázku, v duchu si ji pokládá znovu a znovu: *Nemohla by si mě zavolat právě dnes? Nemohla by mi právě dnes nařídít, abych vstal z mrtvých?*

Parta dřevorubců splní svůj denní úkol, a když se za soumraku vrací do dřevorubeckého tábora, k ohňům pableskujícím dole pod horským úbočím, všichni mají dobrou náladu. Sestupují po vykáceném svahu, strohé pustině poseté zasmušilými pařezy, jejich vozík s náčiním drncá a poskakuje na hrbolech. Zatímco se blíží k táboru, nedočkavě přidávají do kroku. Jejich těžební revír se nachází kousek za Bulikovem; zdejší jídlo se sice nedá jíst, ale bílé víno docela ujde.

Když však dojdou do tábora, vzduchem se nenese obvyklé halekání, hlučné popěvky a halasný křik mužů oslavujících přežití dalšího dne, kdy byli uvázaní k topůrku sekery. To málo dřevorubců, které zahlédnou, sedí v hloučku jako na pohřbu a potichu si mezi sebou šeptají.

„Co je to dneska s váma? Hej, Pavle!“ houkne předák na kolemjdoucího dřevorubce s dlouhým svěšeným knírem. „Co se tu do pekel stalo? Máme dalšího ztuhlíka?“

Pavel zavrtí hlavou a knír se mu rozhoupe jako kyvadlo starých pendlovek. „Ne, nikdo neumřel. Aspoň ne tady.“

„Jak to myslíš?“

„Přišla zpráva o atentátu v Ahanaštanu. Mluví se o válce. Zase.“

Dřevorubci z jejich party se po sobě podívají. Nevědí, jak vážně to mají brát.

„Pcha,“ odplivne si předák. „Další atentát... Vždycky to říkají tak ponuře, jako by život nějakýho diplomata měl kdovíjakou cenu. Ale nakonec se všichni zase stáhnou. Uvidíš.“

„Jo, dal bych ti za pravdu, kdyby to byl obyčejnej diplomat,“ kývne Pavel. „Jenže nebyl. Byla to Komaydová.“

Kolem se rozhostí ticho.

Potom promluví hluboký hlas: „Komaydová? Co... co udělala?“

Parta dřevorubců se rozestoupí na jednu i druhou stranu a pohlédne na Sigruda, stojícího vzpřímeně u vozíku. Všimnou si, že jeho pohled je jasnější, živější než kdy dřív, a on sám vypadá rovnější a vyšší — vlastně až nečekaně vysoký, jako by se mu páteř vytáhla o dobrých sedm nebo osm centimetrů.

„Jak jako co udělala?“ zeptá se Pavel. „Umřela. Co jinýho.“

Sigrud na něj zírá. „Umřela? Ona byla... ona je *mrtvá*?“

„Ona a fůra dalších lidí. Ráno přišel telegram. Vyhodili ji do vzduchu s púlkou nějakýho nóbl hotelu v centru Ahanaštanu, šest dní nazpátek, zahynula spousta li—“

Sigrud přistoupí těsně k němu. „Tak jak to můžou vědět? Jak můžou *vědět*, že je mrtvá? Vědí to vůbec?“

Mohutný Dreylan se blíží k Pavlovi, až se nad ním tyčí jako jedna z jedlí, které den co den kácejí. „No... ech,“ zaváhá Pavel, „no, samozřejmě našli její tělo! Nebo to, co z něj zbylo. Chtějí ji s velkou slávou pohřbít. Jsou toho plný noviny!“

„Proč Komaydová?“ zeptá se někdo. „Premiérkou byla před víc jak deseti zatracenýma rokama. Proč zabíjet někoho, kdo už není v úřadě?“

„Jak to mám vědět?“ odsekne Pavel. „Třeba na ni měl někdo pořád ještě pífku. Když byla v úřadě, nakrkla skoro každýho. Seznam podezřelých je prej tak dlouhej, že by dvakrát omotal městskej blok.“

Sigrud se pomalu otočí zpátky k Pavlovi. „Takže se neví,“ řekne tiše, „kdo jí to... udělal?“

„Jestli to někdo ví, tak to drží pod pokličkou,“ odpoví Pavel.

Sigrud se odmlčí a výraz šoku a děsu na jeho tváři ustoupí něčemu jinému: snad ponurému odhodlání, jako by právě učinil rozhodnutí, které až příliš dlouho odkládal.

„Dost řečí,“ rozhodne předák. „Dreylane, nech těch zatracených nesmyslů a pomoz nám vyložit vozík.“

Ostatní dřevorubci se hrnou k vozíku, ale Sigrud se nehne z místa.

„Bjorne?“ řekne předák. „Bjorne! Krucinál, pohni už tou prdelí!“

„Ne,“ odpoví tiše.

„Cože? Ne? Jak to myslíš?“

„Jak to říkám,“ odvěti Sigrud. „Tohle už nejsem já.“

Předák k němu přiskočí a popadne ho za paži. „Jseš to, co sakra řeknu, že js—“

Sigrud se otočí a předákova hlava se najednou prudce zvrátí dozadu. Sigrud ho obrátí a praští jím o zem. Předák leží na zemi, oběma rukama se drží za krk, dává se a kašle... a ostatním dřevorubcům chvíli trvá, než jim dojde, že ho Dreylan uhodil do průdušnice, zasadil mu jedinou ránu, tak rychlou, že se lidským zrakem téměř nedala postřehnout.

Sigrud přistoupí k vozíku, popadne sekeru a vrátí se ke schoulenému předákovi. Jednou rukou sekeru napřáhne, až se špička jejího ostří vznáší předákovi před nosem. Předák přestane kašlat a zírá na ni vytřeštěnými očima.

Sekera dlouho visí ve vzduchu. Potom Sigrud jakoby splaskne, trochu svěsí ramena. Odhodí sekeru a odkráčí do noci.

Stan a svůj skrovný majetek si sbalí dřív, než se ostatní vzpamatují natolik, aby se za ním pustili. Cestou z tábora se ještě staví ve skladu a šlohne rýč. Slyší, jak se nad táborovými ohni začíná rozléhat předákův křik, hlas mu přeskakuje jako špatně namanávaný řetěz: „*Kde je ten parchant? Kde je ten parchant?*“

Sigrud utíká mýtinami do níže položených lesů, žene se zjizvenou měsíční krajinou zpustošených stromů, bledých a šedivých v jasném svitu měsíce. Zpomalí až ve chvíli, kdy se vnoří do stínů mezi jedlemi. Tenhle terén, tohle prostředí, velice dobře zná. V takových podmínkách umí bojovat mnohem líp než dřevorubci.

Na chvíli se zastaví nad roklí, boty znehybní na zkrouceném kořenu. Srdce mu zběsile buší. Všechno jako by bylo slabé a vzdálené a hrozně špatné.

Mrtvá. Mrtvá.

Celý se otřese a pokouší se s tím nějak vyrovnat. Na tvářích cítí slzy a zase se zachvěje.

Nemůže být mrtvá. Prostě nemůže.

Nakloní hlavu na stranu a zaposlouchá se: dřevorubci za ním nejdou, alespoň zatím ještě ne.

Zvedne pohled k měsíci a odhaduje, kde se zhruba nachází. Krade se lesem a mimoděk se rozpomíná na staré řemeslo: špičky jeho chodidel hledají měkké jehličí namísto křehkých praskavých větviček; drží se na pomyslných dálnicích křížících se stínů, aby ho neprozradil lesk kovových předmětů, které má u sebe; a když se zvedne vítr, což se děje jen zřídka, obezřetně nasaje vzduch do chřípí a zapátrá po jakémkoli nemístném pachu, který by mohl znamenat, že ho někdo pronásleduje.

Zahlédne zjizvené stromy, amputované větve — značky, které vyrobil, aby ho zavedly zpátky k tomu, co zde zanechal. Zpátky k muži, kterého pohřbil, nebo se o to alespoň pokusil.

Dojde k sehnuté, uschlé borovici s dlouhou šikmou jizvou na kmeni. Položí tlumok na zem a začne kopat. Uvědomuje si, že je pořád ještě v šoku, a kope rychleji, než chce — spotřebovává cennou energii, kterou by si měl šetřit. Přesto kope a kope.

Špička rýče do něčeho s tichým bouchnutím narazí. Sigrud si klekne a odhrne zbývající hlínu. V díře je bedýnka obalená kůží, asi půl metru široká a patnáct centimetrů vysoká. Chvějícíma se rukama ji vytáhne z díry, pokouší se rozbalit kůži, ale

dřevorubecké rukavice jsou na to moc hrubé. Ohlédne se přes rameno a pak si je stáhne.

Jasná lesklá jizva na jeho levé dlani jako by zářila v měsíčním svitu. Při pohledu na ni sebou trhne. Jizva vypadá skoro jako cejch vypálený do jeho kůže, pečeť znázorňující dvě ruce, které se chystají vážit a soudit. Neviděl ji už celé měsíce, od doby, kdy ji ukázal probouzejícímu se světu. Najednou ho napadne, jak je to divné, takovou dobu schovávat část svého vlastního těla.

Rozbalí kůži. Bedýnka je vyrobená z tmavého dřeva, její přezka je pořád lesklá a čistá. Tenhle balíček už několikrát přesunul z místa na místo, vždycky když si musel hledat novou práci, ale nikdy ho neotevřel.

Chvění v jeho rukou zesílí, když uvolní přezku a nadzvedne víko.

V bedýnce je spousta věcí a každá z nich by způsobila, že by jeho dřevorubeckým kolegům vyskočily oči z hlavy — především bankovky v hodnotě sedmi tisíc drekelů, zabalené do úhledných svazeků, asi trojnásobek toho, co si dřevorubec vydělá za celý rok. Začne si je cpát do nejrůznějších úkrytů ve svém oblečení: do manžet kabátu, košile, kalhot a pod falešné dno, které vlastnoručně všil do svého tlumoku.

Pak se zaměří na sedm různých „déděček“ zabalených do voskovaného papíru: dopravních dokladů, umožňujících držiteli volný pohyb po Kontinentu a Saypuru. Rozbalí je a začne se probrát jmény a totožnostmi. Všechny jsou samozřejmě dreylské, svou rasu by nedokázal skrýt, přestože si ve snaze nechat svůj starý život za zády oholil hlavu a vousy — nemluvě o tom, že si koupil umělé oko. *Wiborg*, říká si, zatímco jimi listuje, *Mikalsen*, *Bente*, *Jenssen...* *Koho z vás tehdy vyhmátli? Po kom z vás se budou pořád ještě dívat?*

Na chvíli se zamyslí, proč to vlastně dělá, jaký bude jeho další krok. Jenomže je jednodušší prostě se hrnout vpřed, příliš o svých pohybech nepřemýšlet, jako kámen, který se valí z kopce.

Vedle dopravních dokladů leží příruční šipkomet: malé zařízení připomínající kuši má ke skutečné válečné zbrani hodně daleko, dokáže však vypálit jedinou tichou, smrtící střelu — pokud se na něm neblaze nepodepsaly měsíce strávené pod zemí. Další předmět nejprve vypadá jako balíček jehněčí kůže, ale když ho pomalu rozbalí, vyklube se z něj starý, dobře udržovaný nůž v černém koženém pouzdře. Sigurd opatrně složí jehnětinu — nikdy neví, kdy se může hodit — a vytáhne nůž z pouzdra.

Čepel je černá jako ropa. Svítí zákeřným leskem, třpytem kovu, který okusil mnoho krve.

Kost damsletha, pomyslí si. Zvedne borovou jehlicí a zlehka, zlehýnka se jí dotkne nožem. Jehlice se rozpůlí, hladce rozdělena na dvě části. *Pořád je ostrý*, prolétne mu hlavou. *I po mnoha desetiletích.*

Zároveň však ví, že všichni damslethové, všechny tyto majestátní velryby už dávno vymizely: některé kvůli velrybářství, jemuž se v mládí oddával i Sigurd, a jiné se buď přesunuly jinam, nebo je zahubilo měnící se podnebí, poněvadž studenější voda pozabíjela nebo rozehnala všechny jejich zdroje potravy. Sigurd nikdy neviděl žádnou jinou zbraň z damsletha kromě své vlastní, dokonce ani neslyšel, že by nějaká taková zbraň ještě existovala.

Zasune nůž do pouzdra a připne si ho k pravému stehnu. Ten pohyb je mu okamžitě povědomý, spolu s ním se mu vybaví vzpomínky na dny v terénu, na tiché, kradmé, nenápadné válčení s nesčetnými nepřáteli.

A vzpomínky na ni. Na ženu, která byla během toho všeho vždycky po jeho boku.

„Sharo,“ zašeptá.

Byli si bližší než milenci — neboť láska je samozřejmě prchavá, nestálá věc. Byli spolubojovníci, druhové ve zbrani, jejichž přežití doslova a do písmene záviselo na tom druhém, od chvíle, kdy ho vytáhla z té hrozně malé cely ve Slondheimu, až do doby přestavby po bitvě o Bulikov.

Svěsí ramena, shrbí se nad okrajem díry.

Nemůžu tomu uvěřit. Prostě nemůžu.

Navzdory dlouhým letům prožitým ve vyhnanství Sigrud vždycky věřil tomu, že se s ním Ashara Komaydová — pro přátele prostě „Shara“ — jednoho dne spojí; že ho nějak vyčenicíá mezi chátrou a spodinou, mezi prostými dělníky, se kterými se lopotil, a přijde mu tajná zpráva, možná nějaký dopis nebo pohlednice se vzkazem, že udělala, co bylo třeba, očistila jeho jméno a Sigrud za ní může přijet, může se zapojit ještě do jedné, poslední operace nebo se možná vrátit domů.

Byla to romantická představa. Často ho před ní varovala. Vzpomíná si, jak seděla u okna na kontrolním stanovišti za Džukoštanem — asi před třiceti lety, při nějakém nudném úkolu —, foukala do šálku s čajem a potichu mu říkala: *My dva, ty a já, nejsme nepostradatelní. Pro naši práci, pro naše zaměstnavatele... Obrátila k němu upřímný, ale tvrdý pohled tmavých očí. Ani pro sebe navzájem. Kdybych si musela vybrat mezi tebou a splněním úkolu, rozhodnu se splnit úkol — a očekávám, že ty uděláš totéž. Naše práce po nás žádá, abychom přinášeli hrozné oběti. A taky je přineseme.*

Tehdy se jenom ušklíbl, protože sám uvažoval přesně takhle, smířil se s brutálním pragmatismem. Ale jak roky plynuly, zjišťoval, že měkne, možná kvůli ní.

Pohlédne na svit měsíce, který se odráží na černé čepeli. *Tak co dál? Na čí zprávu budu čekat teď?*

Obrátí se zpátky k bedýnce. Zaváhá.

Nechci se na to dívat, pomyslí si nešťastně. Nechci.

Ale ví, že musí.

Vytáhne poslední zbývající předmět: novinový výstřižek zahnědlý stářím. Je to fotografie mladé ženy stojící na palubě jakési lodi, hledící na fotografa se směsicí pobavení a odměřeného pohrdání. Snímek je sice černobílý, ale je znát, že mladá žena má zářivě plavé vlasy a její oči za zvláštními brýlemi sedícími

na jejím nose jsou bledě modré. Na prsou má firemní logo s písmeny „JDS“.

Pod fotografií se táhne popisek: SIGNA HARKVALDSSONOVÁ, ČERSTVĚ JMENOVANÁ TECHNOLOGICKÁ ŘEDITELKA JIŽNÍ DREYLSKÉ SPOLEČNOSTI.

Sigrud si svým jediným, doširoka otevřeným okem prohlédne dceřinu tvář, zachycenou zrnitým novinovým tiskem.

Pamatuje si, jak vypadala před třinácti lety, když ji viděl naposledy: studená a bledá a nehybná, tvář ztuhlou do výrazu mírné nespokojenosti, jako by rána na její hrudi, kudy vyšla střela, byla jen příčinou drobného nepohodlí.

Pamatuje si ji. Ji i to, co pak v záchvatu zběsilé zuřivosti udělal saypurským vojákům.

Nebyl jsem tam pro tebe, řekne fotografii. Nebyl jsem tam pro Sharu. Ani jednu z vás jsem nedokázal zachránit.

Uloží si novinový výstřížek do kapsy a pak na ni poklepe rukou, jako by vzpomínku znovu ukládal ke spánku.

Druhou rukou sevře nůž. Jeho stisk je pevný, jeho klouby jasně bílé.

Sigrud se vrhne vpřed a bodne do mrtvé borovice, ostří se zanoří téměř po rukojeť. Z úst mu téměř unikne vzlyknutí, ale pořád mu zbylo tolik duchapřítomnosti, aby ho zadusil dřív, než by mohlo prozradit jeho polohu.

Jak bídný je tvor, pomyslí si, který nesmí ani plakat!

Napne celé tělo, pokouší se zatlačit nůž hlouběji a hlouběji, prsty mu řvou bolestí. Pak povolí a zůstane tam viset, svírá strom a zhluboka oddechuje.

Po chvíli se probudí jeho instinkty. *V tom táboře jsi to pěkně podělal,* říká si. *Prozradil ses.* Už zase se nechal ovládnout vztekem a emocemi jako naprostý hlupák.

Soustřed se. Nezbyvá ti než jít dál. Jít dál a nezastavovat se.

Vytáhne nůž, zasune ho do pouzdra a sebere ze země tlumok. Potom začne stoupat do kopce a do tmy.

Celé hodiny se tiše krade hlubokým lesem, opatrně našlapuje noční tmou. Když se mezi korunami stromů objeví mezera, Sigurd zvedne hlavu, přeměří si pohledem hvězdy, upraví svůj směr a pokračuje v chůzi.

Krátce před rozbřeskem se rozpomene.

Stalo se to v Džukoštanu, alespoň má ten dojem, v roce 1712. Někoho z ministerstva tehdy odhalili kontinentální agenti, jeho falešná totožnost se rozpadla, přímo vybuchla na kusy, všechny jeho zdroje a kontakty se ocitly v ohrožení. Nikdo nedokázal odhadnout, jak moc je to zlé.

On a Shara se museli na nějakou dobu rozloučit, jelikož ministerstvo pojaló podezření, že se mezi jeho agenty skrývá nepřátelský špeh — a Sigurd byl coby cizinec vysoko na seznamu podezřelých. *Zařídila jsem ti odvoz z města*, pověděla mu Shara během jejich posledního společného dne v těch neklidných časech, *a pak už si budeš muset poradit sám. Což bude, myslím, bohatě stačit.*

Zasupěl.

Vrátím se a řeknu jim, žeš to nebyl ty, Sigrude, slíbila mu. *Vrátím se a řeknu jim všechno, co chtějí vědět. Nevím, jestli mi dopřejí sluchu, ale zkusím to. A jakmile se to vyřeší, najdu tě, spojím se s tebou.*

Poslouchal to s pramalým zájmem, poněvadž měl za to, že Shara ho nepovažuje za nic víc než za nástroj ve své výzbroji. *A když se ti to nepodaří, poznamenal, a oni tě strčí pod zámek nebo rovnou zlikvidují?*

V očích se jí mihl vzácný záblesk vášně. *Pokud se to stane... pak chci, abys odešel, Sigrude. Chci, abys tohle všechno nechal za zády, vykašlal se na tenhle život a šel žít svůj vlastní. Běž za svou rodinou, jestli to dokážeš, nebo začni znova od nuly, jestli*

chceš, ale prostě... běž. Zaplatil jsi dost, udělal jsi dost. Zapomeň na mě a prostě běž.

To ho překvapilo. Strávili spolu tolik času, dva osamělí lidé, kteří vedli samotářskou válku, a Sigrud jednoduše předpokládal, že nikdy nepřemýšlela o životě mimo jejich řemeslo — zvláště o životě pro Sigruda, zasmušilého vykonavatele jejích rozkazů, toho, který se s nožem mezi zuby plíží rákosím. A přesto nehodlala dovolit, aby byl jen jejím pohůnkem.

Už tehdy jí na tobě záleželo, pomyslí si, zatímco stojí bez hnutí ve tmě. Chtěla, aby se z tebe stalo něco lepšího.

Stočí pohled ke svým dlaním — hrubým, zjizveným, špinavým. Většinu těch jizev nemá od kácení dřeva, ale od ošklivých, brutálních bojů v temnotě.

Pomyslí na Sharu. Na svou dceru. Svou rodinu. O všechny přišel, jsou buď mrtví, nebo se k nim už nikdy nemůže vrátit.

Zadívá se na své zjizvené ruce. Škaredějšího tvora aby pohledal, pomyslí si. Jak jsem si mohl někdy myslet, že do tohoto světa přinesu něco jiného než ošklivost? Jak jsem si mohl myslet, že mé blízké stihne něco jiného než bolest a smrt?

Stojí sám v lese a potom vzhledne k bledému měsíci nad svou hlavou.

*Čím jiným můžu být? Co jiného můžu dělat?
Svěsí hlavu a pochopí, co jediné mu zbylo.*

Koloucha vystopuje snadno, snadno ho chytí, snadno ho zabije jedinou střelou ze svého šipkometu. Sigrud netušil, jestli nevyšel ze cviku, ale jeleni a laně vysoko v Tarsilských horách nejsou příliš plaší, neznají člověka, jeho triky a pasti.

Na ramenu ho donese na vrchol kopce. Nesní ho, poněvadž sníst ho by znamenalo ho zužitkovat. Smyslem tohoto

rituálu — obřadu, který neprováděl více než čtyřicet let — je znesvěcení a zhanobení, spáchání strašlivého příkoří.

Krátce před svítáním se svlékne do pasu. Potom kolouchovi opatrně uřízne hlavu, vykuchá ho a podepře jeho mršinu tak, aby se zdálo, že se modlí k nebesům, o něco je prosí. Možná o milost, možná o pomstu. Sigrudovy ruce jsou silné a nelítostné, lámou křehké kosti, trhají vazy a šlachy. Před kolouchovu otevřenou tělní dutinu vyskládá na hromádku jeho vnitřnosti s maličkým překrásným srdcem nahoře.

Potom kolem orgánů a mršiny naklade větévky a klacíky. Zapálí chrastí zápalkou a sleduje, jak se plameny pomalu plazí po zakrvácené půdě kolem groteskního výjevu, začínají olizovat krvavou kůži kdysi nádherného, křehkého stvoření.

Zavzpomíná na dobu, kdy to dělal naposledy — když mu zavraždili otce. *Přísaha popela. Znají ještě vůbec na dreylských březích něco takového? Nebo jsem posledním reliktem krutých zaslých časů, posledním člověkem, který si to pamatuje?*

Když vyjde slunce, plameny už pomalu skomírají. Z kolouchovy mršiny zbyly ohořelé úlomky kostí. Sigrud se předkloní a pak do vlhké, horké půdy zaboří konečky prstů. Nabere trochu hlíny nasáklé krví, smíchané se žhavým popelem, a pomaže si jí tvář, hrud', paže a ramena.

Znesvěcení je dokončeno, pomyslí si. A ulpívá na mně.

Pak hrábne do toho, co zbylo z hromádky vnitřností, a vytáhne kolouchovo seškvařené srdce. Podrží ho v ruku, smete z něj popel. Zmocní se ho divný pocit, jako by v dlani svíral dětskou ručku.

S pláčem se do kolouchova srdce zakousne.

Ještě se dopustím mnoha dalších znesvěcení, pomyslí si. Dokud nevykonám spravedlnost nebo nepadnu vyčerpáním.

Z původních šesti kontinentálních bohů pouze čtyři zplo-
dili děti: Taalhavras, Božstvo řádu a vědomosti; Džukov,
Božstvo veselí a radosti; Olvos, Božstvo naděje; a Ahanas,
Božstvo plodnosti. Bylo jich sice málo, přesto však udržo-
vali neustálou změť vztahů a styků, z nichž vzešly desítky,
ne-li stovky potomků: božských skřítků, duchů a dalších
bytostí, jež se rozšířily po celém Kontinentu. Tito potom-
ci byli často zplozeni způsobem, který se vymyká chápání
pouhých smrtelníků — na pohlaví jejich božských rodičů
nijak zvlášť nezáleželo a podle všeho se na nich neprojevo-
valo ani to, že se Božstva množila sama mezi sebou. Musíme je
však ve všech ohledech považovat za děti Božstev.

Jedna z častých otázek, s nimiž si historici v moderních
dobách pohrávají, zní, co přesně se s těmito potomky stalo.
Zmizeli, když Kaj vtrhl na Kontinent a zahubil Božstva?
Božská stvoření — bytosti, jimž dali vzniknout jednotliví
bohové, podobně jako když konali zázraky — rozhodně
nemohla přežít smrt svého stvořitele. Přesto se však zdálo,
že některé božské děti smrt svých rodičů přežily, ačkoli ty,
na něž se přišlo, byly neprodleně popraveny.

Měly samy o sobě nějaký božský vliv, jako zmenšená
vydání svých rodičů? Podařilo se Kajovi všechny z nich po-
pravit? Nebo objevily nějaký způsob, jak se ukrýt? Zatím
to nevíme jistě. Jestliže však na tomto světě přetrvávají,
pak se zatím neukázaly.

— DR. EFREM PANGYUI, „O ŽIVOTĚ BOŽSTEV“

DO BOJE

Chlapcova chodidla buší do chodníku, vzduch ho pálí v plicích. Protáhne se pod plátěnou stříškou obchůdku, jednou rukou se chytí pouliční lucerny, smykem vybere zatáčku na dlážděné ulici. Když se řítí kolem beden s jablky, zaškaredí se na něj jakási stařena, která si právě odnáší nákup. „Hej, bacha!“ zařve prodavač, ale chlapec mu nevěnuje pozornost, soustředí se jen na další zatáčku, další ulici před sebou. Praží do něj slunce, až se mu po tvářích valí pot.

Rychleji, rychleji! Musí přidat. Musí ho setřást, prostě musí.

Už se mu to mělo dávno podařit: ulice města Bulikova jsou tak nepřehledné a spleťové, že se v nich člověk může ztratit i cestou domů z nákupu. Setřást tohoto konkrétního pronásledovatele je však překvapivě, téměř děsivě těžké.

Další zatáčka a ještě další. Potom dolů po schodech, skrz proluku, do další boční ulice...

Chlapec zpomalí, aby mohl popadnout dech, a klopýtá k ústí uličky. Počká, až se trochu vydýchá, a potom vykoukne za roh.

Nic. Ulice je prázdná.

Možná ho setřásl. Opravdu se ho zbavil.

„Konečně,“ zamumlá.

Pak se sluneční světlo... pohne. Zkříví. Změní.

U nohou se mu začínají kroutit stíny.

„Ach ne,“ zašeptá chlapec.

Když zvedne hlavu, spatří cosi divného, přesně to, co čekal, dokonce se toho hrozil: jasná letní obloha přímo nad ním se zalévá temnotou, jako by se ovzduší napouštělo soumrakem. Uprostřed blankytu víří indigové, tmavofialové, černé odstíny. Chlapec s vytřeštěnýma očima sleduje, jak temnota ovíjí tvář slunce, zadusí ho, úplně ho přemaluje, až se zdá, že tam slunce nikdy nebylo.

V nové temnotě, která visí přímo nad ním, jsou vidět hvězdy: chladné, vzdálené, mihotavé bílé hvězdy. Chlapec ví, že pokud by ještě otálel, obloha nad jeho hlavou by dočista zčernala a jediným zbývajícím světlem by byly právě ty pomrkávající hvězdy.

Chlapec se otočí a pádí uličkou. Nebe nad ním se projasní, jako by vyběhl zpod bouřkového mračna: slunce se vrátí a zase je vidět jasná, modrá obloha.

Ale bylo to těsné, pomyslí si chlapec. Až moc, moc těsné...

Propadá zoufalství. Ví, že musí použít jeden ze svých triků. Nechce se mu to zkoušet za běhu, ale nemá na vybranou...

Zavře oči, představí si město kolem sebe a zapátrá po tom, co potřebuje.

Chvilí mu trvá, než to zahlédne — on sám se nenachází poblíž žádné ze zábavních čtvrtí, takže je tu jen velice málo divadel, barů či restaurací —, ale pak spatří, jak se jedno takové místo rozzáří nedaleko od něho, propletenec čehosi jasného, stříbrného a chvějivého, vesele se vlní uprostřed zasmušilosti a střízlivosti všedního velkoměsta.

Natáhne se k němu. Uchopí ho.

Stane se jím.

Svět se kolem něj posune.

V hlavě uslyší pointu jakési anekdoty: „... a pastýřka samozřejmě odpoví: ‚No, kdovíjak se nepodobá ani svýmu fotrovi!‘“

Chlapcovy uši náhle zaplaví skvostný, báječný, šťastný zvuk: smích, přímo chechot lidí, všichni se řehtají, až mají v očích slzy, popadají se za břicha a chlapec je tam s nimi a vesele se hihňá.

S jistou námahou se rozpomene, co se vlastně děje. Otevře oči a zjistí, že je v rybářské chýši dole u řeky Soldy, obklopený špinavými rybáři upíjejícími švestkové víno přímo z lahví. Náhlého zjevení mladého, bledého kontinentálního chlapce, který se zdánlivě vyloupł z čirého vzduchu, si nikdo z nich ani nevšiml. Chovají se, jako by tam s nimi byl odjakživa. Jeden z opilých

rybářů mu dokonce nabídne lok vína, což chlapec, pořád ještě přemáhající smích, zdvořile odmítne.

Na takové popíjení je dost brzy, ještě není ani poledne, ale chlapec je za to vděčný. Víno vytváří veselí, veselí vytváří smích a smích mu otvírá...

Chlapec vyhlédne z okna rybářské chýše. Nachází se asi pět kilometrů od uličky, ve které byl před chvílí.

Vydechne úlevou. „... zadní vrátka,“ dokončí šeptem myšlenku.

Ale pak nakrčí čelo. Zdá se mu to, nebo obloha nad ním potměněla? Přímo nad rybářskou chatrčí?

A rozzářily se na ní chladné, třpytivé hvězdy?

Zírá na nebe, které se zalévá neprůhlednou temnotou, jako když obvazem prosakuje krev.

Chlapec horečně přemýšlí. Další trik, další úhyb. Nemá na vybranou.

Zavře oči a zapátrá svým vědomím.

Další propletenec stříbřité radosti. Tenhle není zdaleka tak silný, zdaleka tak hlučný, ale přesto by to mělo...

Svět se kolem něj posune.

... stačit.

Zaslechne něčí hlas: „Kde je Míša? Kde je... Míša!“

Vzduch se plní chichotáním. Chlapec otevře oči a spatří, že se nachází v malém bytě. Na pohovce leží malé kudrnaté dítě a hystericky se směje, když vtom se jeho matka schová za pohovku, pak vystrčí hlavu a vykřikne: „Kde je můj Míša? Kam se podělo to moje zlatíčko? Není třeba — *tady?*“

Další výbuch nadšeného výskání. Zdá se, že ani jeden z nich si chlapcova náhlého zjevení nevšiml, ale snad je to jen tím, že jsou zabraní do hry. Smích dítěte je nakažlivý: matka se zahihňá, což vede k tomu, že se děcko rozchechtá ještě hlasitěji.

Vzpomeň si, kde jsi. Vzpomeň si, co se děje.

Chlapec dojde k oknům bytu. Odhaduje, že se nachází asi deset kilometrů od rybářské chýše. Pořád cítí první propletenec

smíchu, veselí rybářů, kteří si vyprávějí oplzlé vtipy, a díky tomu dokáže určit vzdálenost, která ho od nich dělí. Už by měl být dost daleko. Nikdo se nedokáže pohybovat tak rychle. A jak by mohl jeho pronásledovatel vědět, kam se —

Celý ztuhne.

Stíny na ulici za oknem se rychle mění. Oblohu zaplavuje temnota, jako by se přímo nad ním zatahovala sama noc.

„Ne!“ vykřikne. „Ne, to není možné!“

Matka s dítětem se za jeho zády hystericky smějí. Cítí její radost, cítí, jak ji bolí břicho od smíchu, všechny její smysly jsou zahlcené veselím.

Chlapec tam chce zůstat. Tohle je to, čím je, co dělá, co miluje. Ale musí pokračovat.

Tentokrát dál, pomyslí si. Běž a nezastavuj se.

Pevně zavře oči. Najde další smích, další jasnou jiskru radosti. Svět se posune.

Nachází se v domku na kraji Bulikova. V kuchyni sedí muž s velikým hrncem těstovin vylitým na podlahu, žlutá omáčka září na bílých dlaždicích. Tvář má rudou od smíchu, ve dveřích stojí jeho žena a hýká pobavením.

„Já ti říkala, že je moc těžký!“ vypraví ze sebe hospodyně, když popadne dech. „Já ti to říkala!“

Chlapec se taky rozchechtá, tentokrát smíchem chutnajícím po škodolibosti. Pak zavře oči a zase zapátrá.

Svět se posune.

Nachází se v pokoji na ubytovně vedle univerzity. Na posteli sedí mladá žena, je nahá a celá se svíjí smíchy. Pokud byste se na ni podívali, v první chvíli byste nechápali, čemu se tolik směje — dokud byste mezi jejími stehny nezahlédli hlavu mladého muže s tělem schovaným pod příkrývkami.

Chlapec se řehtá spolu s ní. Její smích je jako sluneční svit, jako okvětní lístky, které mu poletují v hlavě. Přesto však ví, že musí dál.

Zavře oči. Zapátrá.

Svět se posune.

Míčová hra v uličce. Jeden mladík leží na zemi, drží se za rozkrok a sténá po nešťastném zásahu. Ostatní děti se chechtají na celé kolo, nedokážou se ovládnout, zatímco mladík říká: „Není to vtipné... Vážně to *není vtipné!*“ Jenže ostatní se kvůli tomu rozesmějí ještě víc.

Chlapec se uculí. Tenhle smích má v sobě něco krutého, chutná po krvi a mědi. On však ví, že musí pokračovat.

Zavře oči. Zapátrá.

Vše se opět posune.

Stojí na jakémsi dvorku. Na sluníčku se vyhřívají postarší muž a žena, sedí na dřevěných kolečkových křeslech, nohy přikryté dekami. Slabě se smějí, když společně vzpomínají na jakousi starou, prastarou historku z časů dávno minulých.

„Vážně mi to řekla!“ tvrdí žena. „Vzrušující jak tvrdej pták,‘ přesně to mi pověděla, přede všemi ostatními. Přisahám!“

„Já vím, já vím!“ sípe stařec, ale směje se i on. „Kdo by to byl do ní řekl?“

Smích toužebné nevěřičnosti, prodchnutý radostí dvou dobře prožitých životů. Když ho chlapec slyší, když ho cítí na jazyku, jeho srdce se rozezpívá. Musí však pokračovat.

Já jsem smích, pomyslí si, jakmile zavře oči. Jsem všude tam, kde je radost. Proto mě nikdy nechytí...

Zapátrá. Další propletenec, tentokrát rozbředlý, opilý, pokroucený. Stříbřitý smích někoho, kdo je nacucaný jako houba.

V bouři se hodí každý přístav, pomyslí si. Uchopí ho, přitáhne se k němu.

Svět se posune...

Otevře oči. Čekal, že se ocitne v nějakém baru nebo v něčem pokoji, ale... tohle vypadá jako sklep. Špinavý, zatuchlý sklep s jediným stolem a jedinou židlí.

Na židli sedí jakýsi Saypuřan, kdákavě se chechtá, je však zřejmé, že se nesměje ze své vlastní vůle: v očích má skelný

pohled, po bradě mu stéká slina. Přesto vypadá tak nějak vojensky, stejně jako saypurská žena, která stojí u jeho ramene a v ruce drží prázdnou injekční stříkačku. Jednak mají na hlavách šátky, jaké se běžně nosí v armádě, jednak jsou štíhlí a svalnatí, jsou to lidé, kteří ze svých těl vykovali zbraně, zvláště ta žena: v tmavé tvrdé tváři a jantarově zlatých očích má cosi, co vypovídá o minulosti smrtelné bojovnice, nelítostné velitelky.

Chlapec na ně civí. Potom žena s injekční stříkačkou udělá něco velice divného: s tak trochu omluvným výrazem se *podívá* přímo na chlapce. To by nemělo být možné — když se chlapec přesouvá, stává se ztělesněním smíchu, duchem bujarého veselí, neviditelným pro oči smrtelníků —, ale Saypuřanka se na něj se stopou lítosti usměje a řekne: „Nazdárek.“

„Co-cože?“ vypraví ze sebe chlapec.

„Můj pán si spočítal, že pokud tě přinutí skákat z místa na místo, nakonec skočíš sem,“ řekne žena. „Stačilo někoho přimět, aby se dost dlouho smál.“

Potom chlapec postřehne v jejich oblečení cosi spletitého, jakési síly a struktury vetkané do látky.

Chlapec zamrká. Ti dva vojáci mají na sobě ochranné zázraky, božské zázraky — jedná se však o druh, jaký ještě nikdy neviděl. Kdo je mohl vyrobit?

Saypuřanka pohlédne na něco za chlapcem. „Á, vida. Už ho tu máme.“

Chlapec se ohlédne.

Za ním je stěna temnoty — nikoli pouhý stín, ale sama noc, hradba nezměrné, nekonečné černoty, posetá chladně se třpyticími hvězdami...

Z temnoty zaduní hlas stejně chladný jako světlo těch hvězd. „KDE JSOU OSTATNÍ?“

Chlapec se rozkřičí.

Zarachocení, zaburáčení a vlak se vyřítí z tunelu.

Sigrud se probudí. Rozpomenout se, kde je a co se děje, mu trvá déle, než by mělo. Promne si jediné oko a rozhlédne se po ostatních cestujících ve vlaku, kteří se vesměs nudí nebo odpočívají. Nevšímají si ho, určitě ho považují za dalšího líného dreylského přístavního dělníka v modrém svrchníku a pletené čapce.

Jak je to zvláštní, pomyslí si Sigrud, zase si obléknout civilizaci, jako by to byl starý kabát, ležící celé roky bez užitku vzadu ve skříni. Možná že civilizace Sigrudovi nikdy neslušela, nikdy mu doopravdy nepadla, ale po mnoha letech v divočině musí předstírat opak. A po tom, co se stalo ve Voortyaštanu, nyní už před více než třinácti lety, je pořád ještě hledaným mužem. Jako někdo, kdo kdysi pracoval pro Ministerstvo zahraničních věcí, moc dobře ví, že ministerstvo nezapomíná.

A ani by nemělo. Vybavuje si tu chvíli jako šmouhu stínů a křiku — když mu zavraždili dceru, byl šílený vztekem a zármutkem —, ale zlomky toho, co se stalo v pevnosti Thinadeshi, mu pořád ještě sálají v hlavě spalujícím žářem.

Popadl meč jednoho z vojáků a pak mu tím mečem usekl ruku v lokti. Dalšímu vojákovi — vlastně vojačce — vyrval pušku s bajonetem a vrazil jí ho hluboko do břicha.

Ani nevím, jak se jmenovali, pomyslí si schoulený na sedadle. *Pořád ještě neznám ani jejich jména.*

Vlak se žene dál.

V dobách, kdy Sigrud pracoval na Kontinentu jako agent, by mu cesta z předměstí Bulikova do Ahanaštanu trvala dva až tři týdny. Dnes se zdá, že si můžete jednoduše koupit lístek, jít na železniční nádraží a svět se kolem vás otočí, takže se za pouhých pár dní ocitnete tam, kam se chcete dostat.

Soustředí se na svůj cíl. *Ahanaštan,* pomyslí si, když si vybaví, co četl v novinách. *Zlatý hotel.*

A co pak? ptá se v duchu. Co bude dělat, až dorazí na místo?

Pohlédne na svůj odraz v okně. *To jediné, co ještě umím.*

Sigrud Harkvaldsson zírá na svůj odraz. Prohlíží si jizvy, vrásky, pytle pod očima. Přemýšlí, jestli to má pořád ještě v sobě. Jako agent nepracoval už spoustu let — více než desetiletí.

Možná je to pošetilsto. Možná je Sigrud jen starý pes, který trvá na tom, že pořád ještě umí staré kousky.

Ve tváři má však cosi zvláštního, cosi, co mu nedopřává klidu, co se už nějakou dobu pokouší vytěsnit. V dřevorubeckých táborech byla o zrcadla nouze, nyní však na zrcadlové plochy naráží téměř neustále a je mu jasné, že s jeho vzezřením je něco v nepořádku.

Tvář v odrazu není tvář stárnoucího muže. Pokud se nemýlí, vypadá víceméně tak, jak vypadal, než se začal skrývat: zjizvený, zahořklý muž středního věku. Jenže Sigrud už má střední věk dávno za sebou.

Snad je to jen požehnáním dobrého rodu. Možná je to tím.

Potom se na obzoru vyloupne Ahanaštan a Sigrud rázem zapomene na své starosti.

„Ach,“ zašeptá. „U všech moří...“

Když před třiceti lety přijel do Ahanaštanu poprvé, považoval ho za jednu z nejimpozantnějších metropolí, jaké kdy na světě vznikly (samozřejmě až po Bulikově a Ghaladeshi). Tehdy se však jednalo převážně o mořský přístav, zasvěcený průmyslu a armádě — jinými slovy špinavý, zatuchlý a nebezpečný. Stávalo tam několik málo mrakodrapů, budov vysokých čtrnáct, patnáct, dokonce šestnáct pater, monumentálních architektonických výdobytků tehdejších dob, a všichni se shodovali na tom, že na Kontinent doopravdy dorazila budoucnost.

Ale zatímco ho vlak unáší k velikému shluku kolosálních věží na samém okraji moře, začíná mu docházet, že architekti a průmysloví magnáti před třiceti lety neměli potuchy, co se blíží.

Snaží se spočítat, jak jsou vysoké. Možná třicet, čtyřicet, nebo dokonce šedesát pater? Nevěří vlastním očím, nedokáže pochopit mohutné stavby z kamene a skla, nehybné a dokonalé proti

mořské hladině, s balkony a cimbuřími zalitými sluncem. Některé jsou vysoké, rovné a hranaté, zatímco jiné připomínají ohromné klíny, sýrové trojhránky ze skla a žuly, a ještě další vypadají úplně jako gigantické kovové žerdě, lesklé a stříbřité, s mnoha a mnoha řadami maličkých okének vyvrtných do jejich boků. K tomuto shluku obřích budov proudí krajinou cosi, co zprvu vypadá jako bezpočet říček nebo maličkých zářících přítoků, ale Sigrud si pomalu uvědomí, že jsou to *koleje*: sto nebo ještě víc tratí se klikatí a proplétá, až se nakonec všechny sbíhají v Ahanaštanu.

Na severozápadě je vidět něco ještě podivnějšího: lesklá kovová konstrukce, která vypadá skoro jako soustava nějakých kabelů nebo produktovodů, ohromných drátů natažených mezi sloupy, jenže ty jsou až moc vysoké... a zdá se, že po drátech se sunou jakési malé kapsle. Z této vzdálenosti se mu nedaří určit podrobnosti.

Sigrud se otočí zpátky k metropoli, kterou má před sebou. *Jak mám najít Shařina vraha v něčem takovémhle?* ptá se v duchu.

Sbalí tu emoci a zastrčí ji kamsi do zadního koutku své mysli. Na pochybnosti nemá čas.

Tady Shara zahynula, pomyslí si. Tady byla zavražděna. A tady prolíju krev a zlámu kosti těch, kteří jsou za to zodpovědní.

Před ním se zvedají zářící věže Ahanaštanu. Vybaví se mu něco, co říkala Shara, když sem přijeli poprvé. Seděla u stolu, šifrovala nějakou zprávu, zatímco Sigrud se hrbil na posteli a zašival si trhlinu v kabátě. *Nikdo neví, jak původní Ahanaštan v dobách Božstev doopravdy vypadal, poznamenala. Historici rozvíjejí teorie, že se jednalo o veliký organický pletenec stromů a popínavých rostlin, to všechno se mísilo a spojovalo, dávalo vzniknout domům a dalším budovám. Světélkující houby a broskve, které sloužily jako osvětlení, révy, které přiváděly vodu z léčivých pramenů, a podobně. Záznamy nasvědčují tomu, že Ahanaštan býval překrásný. Ale když zemřela Ahanas, všechno samozřejmě zmizelo. Pak se odmlčela a dodala: A dobře jim tak.*

Zvedl hlavu od kabátu. *Dobře jim tak? Pokud byl Ahanaštan tak nádherný?*

Nádherný byl v každém případě. Ale také se jednalo o přístav, kam Kontinent vozil sappurské otroky. Všechny ty překrásné stavby se tyčily nad zálivem, který přetékal lidským utrpením... Takovou zkaženost nemohou smazat sebenádhernější výtvary.

Sigrud se dívá, jak se nad ním tyčí gigantické věže. *Možná že změna proběhla jen na povrchu, pomyslí si.*

Nejprve logistika.

Pokoj na kraji města, blízko k dokům, ale zase ne moc blízko. Sigrud se v přístavech vyzná, dobře zná jejich zákoutí, kouř a ostrý pach nafty. Chce mít v zádech povědomé teritorium.

Pokoj má čtyři holé stěny, postel a maličkou skříňku — a veškerý půvab a kouzlo špinavé kostky mýdla. Není to zrovna ideální místo, kam by se dalo něco ukrýt, a tak to ani nezkouší.

O něco dál v ulici najde opuštěnou restauraci. Při bouři ji poničila voda a rozhodně to nevypadá, že by se ji někdo chystal v dohledné době zprovoznit. Šperhákem otevře zadní dveře a vkrade se dovnitř. Ve ventilační šachtě nad pecí začne sestavovat tajnou schránku. Zatímco pracuje, zanedbanou kuchyní se rozléhá tiché zvonění a cinkání.

Do schránky schová svůj ruční šipkomet, pistoli a střelivo — které si opatřil cestou — a ještě druhý šipkomet, mnohem silnější než ten malý do ruky, takže při střelbě musí být opřený o rameno. Uloží do ní i svá záložní „déděčka“: v Ahanaštanu je panem Jenssenem, který sem přišel hledat práci, ale pokud si to vyžádá situace, může se stát někým jiným. Dále do ní umístí něco ze svých peněz. Dávno se naučil ukrývat je porůznu ve svém prostředí tak, jako si veverka schovává oříšky. Přesto se už několikrát stalo, že zůstal bez financí. Ví, že žít z ruky do

úst je snadnější ve městě než v divočině. Alespoň pokud je vám jedno, co do svých úst vkládáte.

Vyleze oknem z restaurace, chvíli stojí ve stínech a rozhlíží se ulicemi. Nikde se nic nehýbe, nikdo ho nesleduje. Dovnitř a ven a hotovo.

Teď už si jen počkat na setmění. A pak zajít do Zlatého hotelu.

Půlnoc v Ahanaštanu. Město už je převážně elektrifikované, takže v ulicích nikdy nepanuje úplná tma. Sigrudovi, který zná přímí lépe než svou vlastní kůži, to připadá zvláštní. Vůbec se mu to nezamlouvá. Nelíbí se mu, jak pára a mraky halí měsíc s hvězdami, vlhkost však spoutává umělé světlo moderního velkoměsta a špiní svět nad ním kalnou oranžovou barvou.

Anebo se mu prostě jenom nelíbí, že je tady, v téhle ulici, před tímhle městským blokem. Tam, kde byla ona. Kde zemřela.

Z tmavého průchodu upírá pohled na Zlatý hotel. Zbyla z něj prázdná skořápka, mrtvola budovy, průčelí polámané a začernalé. Ulice kolem hotelu jsou ověšeny jasně červenými policejními páskami, varujícími kolemjdoucí, aby se k němu nepřibližovali.

Pohled mu utkví na veliké díře v horním rohu. Trčí z ní kusy roztráštěného dřeva jako polámané zuby v zejícím chřtánu.

To byla ona. Tam se nacházela.

Ve dveřních výklencích číhá několik policistů, ahanaštanských strážníků, kteří hlídají místo bombového útoku. Sigrud už je stačil zahlédnout, dokonce i ty, kteří se pokoušejí zůstat v úkrytech. Ahanaštanská policie si uvědomuje stejně dobře jako všichni ostatní, že smrt Ashary Komaydové je mezinárodní incident, a musí tedy své muže posílat do terénu, aby předešla kritice — a to přesto, že tak docela neví, co by její muži měli v tom terénu dělat.

Sigrud vyklouzne z průchodu, brašnu přes rameno. Zajde do zadní ulice, proleze potrhaným drátěným plotem a našlapuje špinavou uličkou, až se k hotelu přiblíží z východní strany.

Protáhne se pod policejní páskou a vyčkává v temnotě, napíná uši, hlavu nakloněnou na stranu. Nic. Jestli ho někdo zahlédl, zatím nezakročil.

Kráčí podél cihlové stěny hotelu, až najde vchod pro zaměstnance. Zkusí kliku — samozřejmě je zamčeno. Chvilku přemlouvá zámek svými šperháky a napínákem, pak se dveře otevrou a Sigrud vklouzne dovnitř.

Stojí ve tmě v hotelu a znovu se zaposlouchá. Okamžitě pozná, že budova je zlomená: stavbami po bombových útocích profukuje vítr zvláštním, nezaměnitelným způsobem, jaký se dá zaslechnout jedině potom, co byly stěny odtrženy jedna od druhé.

Tiše projde prostornou vstupní halou a začne stoupat po schodech. Má s sebou svítilnu, ale zatím ji nerozsvítí. Mnoha okny proniká do Zlatého hotelu záře pouličního osvětlení a ta bohatě stačí, aby viděl, kam šlape.

Vystoupá do čtvrtého patra. Vítr je nyní silnější, přináší s sebou pach uhelného kouře a ohořelé tkaniny. Sigrud kráčí chodbou a pod jeho chodidly se z umazaného koberce zvedají mračna prachu.

Na rohu se zastaví a natáhne vzduch do chřípí.

Dobře známý mědnatý pach.

Dřepne si a sáhne na koberec u svých nohou. Vytáhne svítilnu a palcem ji zapne, pustí na tkaninu úzký paprsek světla.

Krev. Spousta krve.

Někdo zabil stráž na jejím stanovišti, pomyslí si. Pak pokračoval chodbou, aby umístil výbušniny.

Zase se postaví a zadívá se chodbou. Vidí, jak škvírami ve stěnách vedle zničených pokojů proniká záře pouličních světel a slabý svit měsíce. Po několika krocích už nebude co prozkoumávat. Jenom roztržštěné zdi a vyhořelé pokoje.

Musím to vidět, pomyslí si, i když sám neví proč. Snad proto, že sám nedostal šanci držet nad ní stráž. Musím se tam podívat.

Přistoupí k okraji té zkázy a vyhlédne ven. Shařin pokoj dočista zmizel. Nic z něj nezbylo, ani jedna jediná tříška. Vidí přímo do městské ulice pod sebou. V novinách se dočetl, že spolu s ní zemřely dvě stráže a také mladý pár na dovolené, ubytovaný v pokoji o patro níž. Ti všichni zahynuli, ve vteřině byli mrtví.

Myslí na Sharu. Jak se hýbala, jak se smála, jak se hrbila nad šálkem čaje. Myslí i na její dceru, i když ji nikdy doopravdy nepoznal — adoptovanou kontinentální dívku. Tařana, tak nějak se jmenovala. Po voortyařtanských událostech ji Sigurd viděl jen na chvilku. V novinách si přečetl — když se mu je v horách podařilo sehnat —, že Shara a její dcera odešly do ústraní, někam na venkov, aby žily v klidu a míru.

Ať je ta dívka kdekoli, nyní musí ve svém životě pokračovat bez matky.

Vzpomíná na Signu, chladnou a nehybnou na stole ve tmě. Listí ve vlasech, límeček nakřivo.

Co je to za zločin, pomyslí si, že tvorové naděje a spravedlnosti mizejí ze světa, zatímco takoví jako já žijí dál?

Sigurd zírá na ahanařtanské panorama, veselé a plné třpytivých světél. Zamrká, najednou si připadá hrozně prázdný, hrozně malý a bezmocný. Nic tu pro něj nezbylo. Co vlastně čekal? Nějakou zprávu, poznámku, složku, vzkaz? Věřil snad tomu, že na něj ve své poslední chvíli myslela? Vidí jen popel a krev.

Zhluboka se nadechne. *Čas na krajní řešení, pomyslí si.*

Položí brašnu a začne vybalovat její obsah. Vytáhne sklenici, pytlík okvětních lístků sedmikrásek, malou plechovku šedivé zeminy.

Viděl jsem tě při tom tolikrát, Sharo, prolétne mu hlavou, když se pustí do práce, že bych to zvládl i ve spánku.

Nasype okvětní lístky do sklenice, zatřepe jí a pak lístky vysype. *Sedmikrásky. Ahanas je uctívala pro jejich houževnatost.*

Potom nabere trochu šedivé zeminy — pořád ještě vlhké — a pomaže jí dno sklenice. *Hřbitovní prach, konečný stav všech věcí.* Chvilí počká a pak bláto setře. Zvedne sklenici a přiloží si ji otevřeným koncem k oku jako dalekohled.

Podívá se skrz sklenici na zničené pokoje před sebou a sevře se mu srdce. Všechno vypadá pořád stejně. Samozřejmě se pokouší o starý zázrak, starý rituál z dob před pádem Kontinentu. Shara ho prováděla každou chvíli: vylepšila sklo správnými reagenty, pak se skrz něj podívala... a všechny božské úpravy světa začaly fosforeskovat jasnou modrozelenou září. Pamatuje si, jak Shara říkala, že v Bulikově je ten rituál skoro k ničemu, protože bulikovské hradby při něm zářily tak jasně, až z toho bolely oči. Svým jasem přebíjely září všeho ostatního.

Rozdrcené místnosti před ním jsou však stejně tmavé a plné stínů jako předtím. Pokud v těch pokojích někdy bylo něco záračného, bomba to zlikvidovala stejně spolehlivě jako životy lidí, kteří se tam nacházeli.

S povzdechem se odvrátí a nechá sklenici spadnout na podlahu.

Pak se zarazí. Na chvíli se zamyslí.

Pomaloučku se otočí zpátky a zase si sklenici přiloží k oku.

Ve zničených pokojích před ním nic nezáří. Všude samá tma a popel. Ale na ulicích před hotelem něco pableskuje. Pořádně na to nevidí — ze svého úhlu zahlédne jen zlomek ulice —, ale pozná, že někdo načrtl na beton jakousi čáru nebo bariéru.

Čáru nebo bariéru, která musí být božská nebo záračná. Svítí totiž úplně jako pobřežní maják.

Sigrud pomalu skloní sklenici. „U moří,“ zašeptá. „Někdo něco udělal s *ulicemi*?“

Ale v duchu se musí ptát. Byla to Shara? Nebo někdo jiný?

Ruce se mu chvějí, částečně šokem, částečně vzrušením. Na nic takového nikdy předtím nenarazil, ani v dobách, kdy pracoval se Sharou přímo v tomhle městě. Otočí se, chce zamířit

po schodech dolů a ven z budovy, ale vtom se zase zarazí — právě ve chvíli, kdy se chystá odtáhnout sklenici od oka.

Nenapadlo ho podívat se skrz sklenici do chodby. Nemyslel si, že by jinde v hotelu mohlo něco být. Ale teď vidí, že se spletl.

Sigrud zírá do své malé sklenice. Jsou tu další zázračné bariéry, další obrazce, další ochranná kouzla umístěná do podlahy, stropu a stěn chodby. Když prochází chodbou, odtáhne si sklenici od oka a všechny obrazce okamžitě zmizí. Dotkne se jednoho panelu na stěně, panelu, který před pouhou vteřinou svítil jasnou září, ale nic v těch místech nevidí, žádný přístroj, ani symbol, ani totem. Tyto podivné úpravy jsou tak drobné a nehmotné, že se nedají prostým okem zahlédnout.

Což je zvláštní. Pořád ještě žije jediné Božstvo, a sice Olvos. Její zázraky dosud působí — proto bulikovské hradby pořád ještě stojí —, ale žádné jiné zázraky by už fungovat neměly.

Sigrud však tyto božské úpravy nepoznává. Není žádný expert na Božstva — to byla vždycky Shařina parketa —, ale je si poměrně jistý, že božská díla či zázraky tohoto druhu nikdy předtím neviděl.

Zírá na ty zázraky skrz svou sklenici. Je jasné, že jsou to nějaké bariéry. Táhnou se podél prahů na chodbě, další jsou nad schodištěm, nebo dokonce v hale.

Tohle nebyl jenom hotel, pomyslí si Sigrud, když skloní sklenici. *Byla to pevnost.*

Podívá se chodbou zpátky ke zničenému pokoji, kde zemřela Shara.

Vedla jsi válku, Sharo? A pokud ano — proti komu?

Pak to zaslechne: zakašlání, vrznutí podrážky, klapnutí podpatku o patro níž. Někdo je v hotelu. A hodně blízko.

Sigrud se schová za roh u schodiště a pomalu vytáhne nůž. Bedlivě naslouchá, stojí naprosto nehybně.

Slyší, jak neznámý stoupá po schodech, jak jeho podrážky drtí koberec. Dole se vyloupne světlo — z elektrické svítilny —

a paprsek poskakuje a tančí po stěnách Zlatého hotelu pokrytých bílým obložením.

Majitel svítilny už je skoro nahoře, zbývá mu posledních pár schodů. Sigrud se přikrčí, připravený vrhnout se vpřed, bodnout ho mezi žebra nebo mu rozseknout hrdlo — podle toho, co bude tišší nebo rychlejší.

Neznámý vystoupá na poslední schod. Chvíli tam stojí, svítí elektrickou svítilnou kolem sebe, její paprsek těsně mine Sigruda přikrčeného za rohem. Podle toho, jak se neznámý pohybuje, Sigrud pozná, že je to muž.

„Hm,“ zamumlá neznámý. „Myslel jsem, že jsem zahlédl... Hm.“ Otočí se, zakroučí hlavou a vyrazí po schodech zpátky dolů. Sigrud riskne rychlý pohled zpoza rohu a spatří zlaté nárameníky a odznak na hrudi — ahaňastanský policista.

Čeká a naslouchá, dokud si není jistý, že strážník odešel. Potom čeká ještě chvíli, dalších deset minut, jenom pro jistotu. Pak konečně vydechne.

Stočí pohled k noži ve své ruce a zjistí, že se třese.

Jenom strážník. Nikdo významný, nikdo důležitý. Vlastně jen nevinný kolemjdoucí.

Sigrud zasune nůž do pouzdra. Přemítá — kolik nevinných životů má na svědomí? Kolik lidí zahynulo prostě jenom proto, že byli náhodou poblíž, když dělal svou práci?

Schází po schodech zpátky do přízemí a pokouší se nevnímat chvění ve svých rukou.

Jakmile je venku z budovy, zpátky v bezpečí stínů, prohlédne si úpravy provedené v ulicích kolem Zlatého hotelu. Musí vypadat jako šílenec, když tam stojí se sklenicí u oka, ale v tuhle noční hodinu ho nikdo nevidí.

Ten, kdo vyrobil zázraky v hotelu, se na ulicích činil ještě mnohem víc. Všude jsou bariéry, čáry, neviditelné barikády — některé visí ve vzduchu, přízračné změny v samotné realitě — a Sigrud zanedlouho pochopí, o co se jedná.

Pokud byl Zlatý hotel Shařinou pevností, pomyslí si, tohle musely být její vodní příkopy a padací mosty, vnější hradby a strážní domky. Nemá ponětí, co by tyhle zázračné pasti spustilo. Jemu rozhodně nebrání v pohybu ani mu nijak neškodí. Možná byly naladěné na konkrétního protivníka. Božstva mohla měnit realitu podle svého přání, a rozhodně by tedy dokázala vytvořit zázračnou obranu, která by reagovala na jediného, velice určitého nepřítele.

Ale pořád ho znepokojuje, že za celou svou kariéru tyhle zázraky nikdy neviděl. Na druhou stranu, on znal jen to, co Shara — a je docela dobře možné, že Shara se během doby, kdy se neviděli, naučila spoustu nových věcí.

Kým byla, když zemřela? Možná už nebyla tou ženou, kterou jsi znával.

To pomyslení mu nedopřává klidu. Sigrud si přesto nemyslí, že by se Shara tolik změnila. Znal ji dost možná lépe než kohokoli jiného na světě — a agentka zůstane agentkou až do dne, kdy zemře.

Musela mít nějaký komunikační kanál, pomyslí si, když se rozhlédne ulicí. Někjaký způsob, jak posílat zprávy tajným agentům a spojencům. Sigrud nepochybuje o tom, že pokud měla přístup k božským obranám, některé z těch metod by použila k přípravě komunikačního systému.

Téměř dvě hodiny bloumá potemnělými ulicemi kolem Zlatého hotelu se sklenicí přitisknutou k oku. Vyhýbá se všem chodcům v předjitřním městě, zvláště policistům, a to přesto, že vypadá docela neškodně. Nemůže si dovolit, aby běžná kontrola totožnosti přerostla v něco nepěkného.

Pak to konečně zahlédne: je to pouhá tečka, vzdálená skvrnka na cihlové zdi téměř dva bloky daleko. Ale je tam, svítí toutéž prapodivnou fosforeskující září Božstev.

Schová sklenici a pomalu se blíží k cihlové zdi. Nenápadně se rozhlíží, jestli ho někdo nesleduje. Pokud se jednalo o součást Shařiny komunikační metody, mohlo dojít k jejímu prozrazení.

Dává si na čas. Dvě, potom tři hodiny krouží ulicemi kolem modrozelené skvrnky. Nic nevidí — ale jestli má co do činění s něčím božským, tak to ještě nemusí nic znamenat. Pokud si vzpomíná, bůh Džukov kdysi ukryl tělo své milenky do skleněné kuličky nebo tak něco. Kdyby měl zabiják po ruce dost zá-zraků, klidně by mohl vyskočit přímo ze stěny a ve vteřině ho podříznout.

Nic takového se ale nestane. Čím je Sigrud blíž, tím větší má jistotu, že tohle místo — ať sloužilo k čemukoli — je pořád ještě neprozrazené.

Vykročí ke zdi a nenápadně — nebo alespoň tak nenápadně, jak to jde — si zvedne sklenici k oku.

Jedna cihla ve zdi září modrozeleným jasem. Pět cihel nad zemí.

Sigrud k ní přistoupí a rozhlédne se ulicí. Nikde nikdo.

Podívá se na cihlu. Pak hodí opatrnost za hlavu a dotkne se jí.

Prsty projdou cihlou, jako by byla z mlhy, a cihla v tu ránu zmizí, zůstane po ní díra ve zdi.

Sigrud nakoukne do díry. Jsou v ní dva předměty. Zaprvé svíčka, hořící podivně jasným plamenem. Zadruhé obálka, zalepená, ale nenadepsaná.

Vezme svíčku do ruky a rychle ji sfoukne. Pokud nechce, aby si ho někdo všiml, nebylo by moudré zářit jako ohňostroj. Zamyslí se a potom svíčku obrátí.

Na spodní straně je vyrytý symbol plamene mezi dvěma rovnoběžnými čarami — znak bohyně Olvos, oheň v lese.

Sigrud zamručí překvapením. Takové zázračné svíčky už někdy viděl, se Sharou, v Bulikově — nikdy nedohoří, vydávají silné, jasné světlo. Ale proč ji dávat sem? Proč rozsvěcet mrtvou schránku?

Odloží svíčku a vezme do ruky obálku. Na přední straně je jediné písmeno — S.

Strčí obálku do kapsy, otočí se a vyrazí dlouhou oklikou zpátky do svého pokoje. Je si celkem jistý, že za ním nikdo nejde, nikdo ho nesleduje. Vedle něj chvílku kráčí jediná osůbka — mladá, bledá kontinentální dívka s divnými očima a zvláště zdvíženým nosíkem —, ale jejich cesty se rychle rozejdou a potom už ji Sigrud nezahledne.

Když se ocitne zpátky ve svém pokoji, ještě hodinu sleduje ulici. Jakmile má jistotu, že ho nikdo neviděl, zatáhne záclony a otevře obálku.

Jsou v ní dva dopisy, oba ručně psané, jeden z nich je šifrovaný. Sigrud si nejdřív přečte ten bez šifry.

Sharo,

zase jsem ho zahlédla na Najtorovově ulici a potom znovu na Horenského náměstí. Stalo se to devátého a dvanáctého. Jsem si skoro jistá, že to byl stejný muž, který se před dvěma týdny ochomýtal u hotelu. Drobný, asi šedesátiletý Saypuřan s jizvou na krku. Evidentně něčí špeh, ale ne z ministerstva. A myslím, že má s sebou celý tým. Vidám až moc povědomých tváří.

Řekla bych, že pracuje pro našeho protivníka. Je těžké ho stopovat — s největší pravděpodobností obdržel nástroje, které maskují jeho pohyby. Důrazně doporučuji neprodleně odjet z Ahanaštanu.

Myslím, že nás sem přilákali. Tohle město bylo odjakživa past. A on teď má náš seznam potenciálních rekrutů. Musíme okamžitě jednat.

Pokud jde o toho saypurského špeha a jeho tým — podařilo se mi získat jeden z jejich vzkazů. Ukradla jsem ho z jejich mrtvé schránky, opsala ho a vrátila originál na místo dřív, než si toho někdo všiml. Přikládám ho k tomuto dopisu. Je zašifrovaný, ale ty si s tou šifrou určitě poradíš.

Buď ve střehu. Náš nepřítel není žádný chudáček, za kterého jsme ho měly. Je zlomený strašnějsími způsoby, než jsme si dovedly představit.

— M.

Sigrud si přečte celý dopis znovu. Pak si ho přečte potřetí, počtvrté a popáté. Opře se a vypustí ze sebe dlouhý, pomalý povzdech.

Teď už je jasné, že Shara dělala na něčem velkém — zvlášť jestli dávala dohromady seznam „potenciálních rekrutů“. Jasné však není, kvůli čemu ty agenty rekrutovala. Zřejmě to muselo být něco speciálního, něco choulostivého — jinak by to, že jim protivník ukradl soupis oněch rekrutů, nebyla zdaleka taková tragédie, jak dopis naznačuje.

Sigrud ovšem netuší, kdo ten dopis napsal ani kdo je jejich nepřítel. Kdo je „M.“? Nemohla by to být Mulagheshová, Shařina dlouholetá spojenkyně z armády? Sigrud o tom dost pochybuje. Pokud je mu známo, Mulagheshová pořád ještě slouží v parlamentu v Ghaladeshi, těší se překvapivému nárůstu popularity — Sigrud ví, že její stoupenci o ní zálibně mluví jako o „mámě Mulagheshové“, což ho ohromně baví, jelikož Mulagheshová se vždycky chovala asi tak mateřsky jako bitevní loď.

Jejich záhadnému nepříteli se podařilo prolomit nejen Shařiny řemeslné praktiky, ale i božské bariéry, které kolem sebe vztyčila ve Zlatém hotelu. Není tedy radno si s ním zahrávat.

A ten, kdo tu zprávu napsal, se pokoušel Sharu varovat, říct jí, že se kolem ní stahují žraloci. Jenže zpráva se k ní nikdy nedostala.

Ale ten saypurský špeh... jeho popis je Sigrudovi povědomý.

Čte tu větu pořád dokola. V dobách, kdy dělal pro ministerstvo, spolupracoval se všemožnými saypurskými špiony, agenty a zastánci tvrdé linie.

Stárnoucí saypurský špeh s jizvou na krku...

Krev na podlaze. Špinavá práce, tichá a nablízko — práce s nožem.

Z paměti mu vyplave vzpomínka na štíhlého, šlachovitého, drobného Saypuřana s vysokými, ostrými lícními kostmi, vyzáblou tváří a planoucíma očima. Těsně pod bradou jasná, bílá, sinalá jizva, jen tak tak vykukující zpod límce a táhnoucí se přes Saypuřanův krk.

Vybavuje si, jak si ten muž jednou poklepal na jizvu a řekl: *Tohle jsem si odnesl z Džukoštanu. Nějakýmu zasranému Kolkastanci se nezamlouvalo, jakým způsobem si vykračuju. Že mám na Saypuřana moc pýchy. Ale já jsem přežil. Pak jsem si ho našel. Vykuchal jsem ho jako prase. Nikdy jsem nezapomněl, co se mi snažil udělat. Když mě najmou na někoho z Kontinentálů... no, prostě vezmu nůž a vzpomenu si...*

„Aha,“ řekne Sigrud. „Khadse. No jistě.“

Poručík Rahul Khadse ze saypurského námořnictva. Sigrud si ho pamatuje. Zákeřný chlapík, jeden z Vinyiných mazlíčků. Když Shara usedla do premiérského křesla, Khadse byl mezi prvními, kteří dostali padáka. Ale jestli je to on — a kromě tohohle záhadného svědectví tomu zatím nic jiného nenasvědčuje —, pak se zdá, že našel domov tady v Ahanaštanu, začal zde provozovat své ohavné řemeslo.

Sigrud odloží ručně psaný vzkaz a prohlédne si opis šifrované zprávy. Zdá se, že je to kopie telegramu poslaného běžnými kanály — nahoře je tedy jednoduše čitelné, nezašifrované

datum. Zdá se, že telegram byl odeslán v týdnu před Shařinou smrtí.

S povzdechem se poškrábe na hlavě. *A to jsem si myslel, že už nikdy nebudu muset nic dešifrovat*, pomyslí si, když se ve svém pokoji porozhlédne po tužce a papíru. *Šifry nenávidím.*

Zprávu luští celé dopoledne. Vyzkouší několik standardních metod, ale žádná z nich se šifrou ani nehne. Vyzkouší několik způsobů, které vyvinula sama Shara, jenže nefungují ani ty.

Měl bych se jít vyspat, řekne si a promne si oko. *Musím spát...*

Ale kdykoli pomyslí na spánek, vybaví si pohled na Zlatý hotel se zborcenými, roztrhanými stěnami, a únava ho rázem přejde.

Teprve když se doopravdy zamyslí nad tím, komu byla tato zpráva určena — s nejvyšší pravděpodobností Khadsemu —, konečně ho něco napadne.

Pokud byl tím špehem, kterého najal Shařin nepřítel, opravdu Khadse, pravděpodobně neměl svůj vlastní šifrovací tým. Před dvaceti lety ho možná měl, tehdy ještě spadal pod ministerstvo, měl přístup k jeho zdrojům — ale ne teď. Takže potřeboval něco důvěrně známého. A jaký druh šifry mohl Khadse znát?

Po další hodině se Sigrud zarazí, jako by do něj udeřil hrom.

Vždyť tu šifru poznává. Sám ji kdysi používal.

Vyzkouší jeden dešifrovací klíč.

Začne se objevovat prvních několik řádků s původním pořadím písmen:

DALSI SEZNAM CILU OBDRZITE...

„Sakra,“ ucedí Sigrud. Nemůže tomu uvěřit. Jedná se o šifru, kterou před pětadvaceti lety používali bulikovští partyzáni, ještě

v dobách, kdy se hlavní město Kontinentu čas od času vzepřelo saypurské vládě. Nemůže mít Khadsemu za zlé, že po ní sáhl — je to obskurní šifra, ministerstvo ji dávno prolomilo, navíc se používala poměrně daleko odsud. Současní agenti ministerstva by nevěděli, co s ní. Jenže Khadseho nejspíš ani nenapadlo, že bude mít v patách stárnoucího agenta, jako je Sigurd.

Dekóduje zbytek zprávy a čte:

DALSI SEZNAM CILU OBDRZITE 12 DNI PO PROKAZATEL-
NEM ZNESKODNENI KOMAYDOVE STOP

VYMENA PROBEHNE 28 DNE MESICE BHOVRY PRESNE
VE 13 HODIN STOP

NEJBEZPECNEJSIM MISTEM JE NADALE SUVINSKE
SKLADISTE STOP

BEHEM VYMENY DODRZUJTE NEJPRESNEJSI BEZPEC-
NOSTNI OPATRENI STOP

Sigurd si přečte zprávu znovu a pak ji přečte potřetí, počtvrté, popáté a pošesté.

Osmadvacátého dne měsíce Bhovry... Musí provést několik výpočtů, jelikož obvykle neuvažuje v kontinentálních, nýbrž v saypurských měsících — ale nakonec si uvědomí, že je to za tři dny. Takže má pořád ještě čas. Ne moc, ale přece.

Zná datum a hodinu a částečně ví, kdo tam bude: Khadse se svými muži. A podle poslední věty — „nejpřísnější bezpečnostní opatření“ — jich nejspíš bude hodně.

Stočí pohled ke svým rukám. Jsou to zjizvené, opotřebované, ošklivé věci — hlavně ta levá, jejíž dlaň byla před mnoha, přemnoha lety brutálně zohavena, když ho mučili pomocí božské metody. *Odjakživa jsem byl určen k jedinému účelu*, pomyslí si. Pomalu zatne pěsti a v kloubech mu při tom nepříjemně vrže a praská. *Stvořen k vykonávání jediného umění. Není snad spravedlivé, že přesně to teď udělám?*

Natáhne se na postel a poprvé po mnoha týdnech usne hlubokým spánkem.

Ze Suvinského skladiště se vyklube bývalý uhelný sklad v dlouhém pásu doků na východním konci Ahanaštanu — velmi děravý, velmi nebezpečný, velmi starý a zchátralý. Zvláštní místo na výměnu. Sigrud by čekal, že si vyberou nějakou přístupnější lokalitu.

Takže to nebude jednoduše mrtvá schránka, pomyslí si. Ten, kdo Khadsemu ty informace dává, zřejmě chce, aby se nejdřív musel trochu snažit.

Ale jestli Khadseho nutí provádět tyhle tanečky, tak to znamená, že v sázce je mnohem, mnohem víc. Shara byla jen jednou částečkou toho všeho a Khadse jen nástrojem ve větší hře.

Musím se sejít s Khadseho zaměstnavatelem, umíní si. A položit mu spoustu otázek.

Obchází sklad kolem dokola. Šípky, říká si, když vidí výklenky a stíny. *Vysílačky... lano... možná výbušniny.* Rozhlédne se po sousedních chátrajících budovách. *A potřebuju si najít bezpečný úkryt. A nejspíš taky ukrást auto.*

Čeká ho spousta práce, musí nakoupit nebo vyrobit jisté věci. A nemá na to moc času.

Vrátí se do městských ulic a zamíří domů. Ale ještě než to udělá, rozhlédne se kolem sebe, vyrazí zpátky po vlastních stopách a provede několik rychlých manévrů, aby se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje.

Nikoho takového nevidí. Ale přísahal by, že zahlédl povědomou tvář: mladou, bledou kontinentální ženu s nosem zahnutým nahoru a zvláště zbarvenýma očima.

Sigrud zatřese hlavou.

Čas pustit se do práce.

Je to směšné, ale pořád mám strach ze zázraků. Navzájem se ujišťujeme, že všichni bohové jsou mrtví, mé pochyby však přetrvávají.

Pangyui píše, že v některých starých textech byly zázraky popisovány nikoli jako pravidla nebo přístroje, ale jako organismy, jako by Kouzelná noha toho a toho svatého, nebo jak tomu kterému zázraku říkali, byla pouhou rybou v ohromném moři dalších takových ryb. Jako by některé zázraky měly svou vlastní vůli.

To mě znepokojuje. Trápí mě to, poněvadž organismy se soustředí na jedinou věc: přežití. Všemi nezbytnými prostředky.

— MINISTRYNĚ ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ VINYA KOMAYDOVÁ,
DOPIS PREMIÉROVI ANTOVI DOONIJEŠOVI, 1709

ŠPINAVÁ PRÁCE

Rahul Khadse se mračí z okna automobilu na noční oblohu. Zachvěje se. *Jenom nervozita*, říká si. *Nic víc v tom není*. Přesto si musí přiznat, že tenhle večer se mu ani za mák nelíbí.

Povzdechne si. Tuhle zakázku vážně nesnáší.

Členové jeho týmu si přitahují kabáty k tělu, jako by mohli vytěsnit vlhký, plíživý chlad, vkrádající se do stojícího automobilu. Snaží se zbytečně. „Jak je to možný;“ zamumlá Zdeněk, „že jsou v tomhle zatraceném městě jak horký léta, tak studený zimy?“

„Není to tak zlý jako pár let nazpátek,“ prohlásí Emil, jejich řidič. „Tehdy se —“

„Držte huby!“ vyštěkne Khadse. „A vyhlížejte druhéj tým.“

Ticho. Někdo se neklidně zavrtí.

Všichni mlčky sedí v automobilu s motorem běžícím naprázdno. Khadse se znovu zachvěje, ale ne kvůli zimě: ví, co ho v uhelném skladu dnes večer čeká. Podobně jako k jeho kabátu a botám — těm, které měl na sobě při atentátu na Komaydovou a které má na sobě i teď —, i k uhelnému skladu se vážou velice zvláštní, konkrétní pokyny.

Pořád si pamatuje, jak byl zmatený, když s ním jeho zaměstnavatel poprvé domlouval „výměnu“. Pokud mu chtěl za starých časů někdo předat nějakou informaci, Khadse prostě zařídil mrtvou schránku nebo dokonale načasované letmé setkání někde na veřejnosti. Ale jeho zaměstnavateli to samozřejmě nestačilo. Khadse obdržel malý stříbrný nůž a starou dřevěnou krabičku od sirek, plnou zápalek se žlutými hlavičkami. S nimi dostal pokyny, aby tyto předměty zanesl do jisté místnosti v jistém skladišti, zachovával při tom nejvyšší opatrnost, a pak se po něm chtělo, aby...

Khadse se při pouhém pomyšlení na ten obřad zachvěje. *Budu to dneska večer dělat naposledy? Nebo to budu dělat po zbytek života — nehledě na to, jak dlouho ještě budu žít?*

Konečně přijede druhé auto. Sledují, jak zastavuje u ústí uličky naproti přes ulici. Auto rozsvítí světla a hned je zase zhasne.

„Je tam čisto,“ přeloží to Emil. „Jdeme na to?“

Khadse přikývne. Emil zařadí rychlost, vyjede do ulice a zamíří k východnímu konci Ahanaštanu. Jede přesně určenou sérií bočních ulic a zapadlých uliček, jednou dokonce skrz prázdnou parcelu.

Z mlhy se vynoří starý uhelný sklad. Vypadá jako dávný přízračný hrad a Khadsemu připomíná zříceniny, které viděl kdysi během služby v Bulikově, zlomky dávno vymizelé civilizace.

Zaparkují. Khadse sedí na sedadle a v tichosti se rozhlíží kolem vozu.

„Matrusk tady byl celej den,“ řekne Zdeněk. „Nikdo nešel dovnitř ani ven, vůbec se sem nepřiblížil.“

„Kdyby ten zmrď neměl ten nejdivnější systém předávek na světě,“ zamumlá Khadse, „nemuseli bysme se s tím srát.“ Zavřčí. „Do pekel s tím. Jdeme.“

Vystoupí z automobilu. Zazní symfonie kovových klapnutí, když ostatní členové týmu udělají totéž a všechna dvířka otevřou současně. Khadse se blíží ke skladu, kráčí jako někdo, kdo si jde vybrat dluh, jeho tmavý plášť se třepetá, boty s dřevěnými podrážkami cvakají a klapou na asfaltu.

Jeho tým jde za ním. Je to pitomost, brát s sebou k mrtvé schránce tolik lidí, zaměstnavatel však trval na tom, aby zachovával nejvyšší opatrnost. Nikdy se mu nelíbilo, jak je zaměstnavatel paranoidní, že se chová, jako by je neustále někdo sledoval. Člověku to pak leze na mozek.

Před vchodem udělá pohyb rukou. Členové týmu vytáhnou pistole a vyrazí vpřed, procházejí z jedné místnosti do druhé. Khadse ví, která místnost je ta správná, nachází se až úplně nahoře, kdysi tam bývala správčova kancelář. Hodně vysoko.

Vstupují do skladovacích prostor. Sály jsou ohromné a rozlehlé, nezměrné oceány stínů. Khadseho tým zapne svítilny a místnostmi rázem křižují světelné paprsky, odhalující gigantické betonové stěny a stropy. Některé kouty mizejí pod hromadami uhlí a koksu.

Paprsky svítlen tančí po haldách uhlí. *Tomu říkám špinavá práce*, pomyslí si Khadse.

Nikde nikdo. Nic.

„Čisto,“ oznámí Zdeněk.

U vchodu nechají dva muže na stráží a pokračují po rozvrzaných dřevěných schodech do dalšího patra. Projdou celým skladem a pak vystoupají po točitých kovových schodech do třetího podlaží. Všude je tma a vlhko, všechno je popelavé a ukoptěné, jako by celou budovu postavili z ohořelých zbytků po nějakém hrozném požáru.

Vzhůru do čtvrtého. Na třetím nechají další tři strážce, a do čtvrtého patra, kde čeká správce kancelář, tedy vyjdou jen Zdeněk, Alžběta a Khadse.

Kráčejí chodbou a potom kanceláři k odpočívárnám a jídelnám, kde muselo kdysi dávno prasknout vodovodní potrubí, poněvadž po stěnách i podlaze se táhnou dlouhé chocholy plísně. Zahnou za roh a přiblíží se ke kanceláři až úplně vzadu. Khadse dá rukou znamení a zbývající dva členové týmu zaujmou postavení: Zdeněk u dveří správce kanceláře, Alžběta na začátku chodby.

„Bude to jen chvilka,“ řekne Khadse. Pak otevře dveře do správce kanceláře a vstoupí.

Zapne svou vlastní svítilnu, takže se kolem něj roztančí stíny. Místnost je strohá a prázdná, její podlaha a stěny jsou potetované jizvami a škrábanci, otisky nepřítomných předmětů, které tu stávaly či visávaly celé roky.

Khadse se zašklebí a vypne svítilnu. Rázem ho spolkne temnota. Zašmátrá rukou v kapse a vytáhne krabičku zápalek se žlutými hlavičkami. Přiloží sirku ke škrátku a škrtně...

Ve tmě vykvete slabý modrý plamínek. Khadse nakrčí nos. Není to přirozený plamen, takový, jaký by zapálila běžná sirka. Samozřejmě vydává světlo, to však nerozhání stíny, místo toho způsobuje, že jsou hustší, pevnější. Nikdy předtím neviděl světlo, při kterém by v místnosti zavládla ještě větší tma — a přesto má pocit, že ta sirka dělá přesně tohle, dokonce i v téhle tmavé kanceláři.

Sfoukne sirku. Vyčkává. Pak znovu zapne svítilnu.

Stočí pohled k zemi. „Do pekel,“ zamumlá. „Už je to zase tady.“

Na podlaze u jeho nohou se objevil dokonalý kruh naprosté temnoty, který tam předtím rozhodně nebyl.

Khadse zase nakrčí nos a s povzdechem vytáhne stříbrný nůž. „Co se dá dělat. Tak jdeme na to.“

Sigrud se ve tmě začíná hýbat.

Rty má pevně semknuté kolem ocelové trubky procházející patnácti centimetry uhlí, kterými je zahrnuté jeho tělo. Několikrát se zhluboka nadechne a pak ze sebe začne uhlí setřásat. Vybral si obzvláště prašné uhlí, s jemným mourem, a když se vztyčí, místo rachotu způsobí jen tichý šramot.

Vyndá si trubku z úst, sejme roušku z tváře a zamrká. V uhlí se skrýval téměř dvacet hodin, seděl naprosto bez hnutí, když Khadseho tým prohledával skladiště. Hlava se mu motá hlady, rozkrok má vlhký od moči — politováníhodné, avšak nevyhnutelné. Polkne, oklepe se a v duchu si zrekapituluje to, co slyšel.

Dva u dveří do skladovacích prostor. Dalších šest ve vyšších patrech. Nejspíš budou hlídat schody. Celkem tedy osm, včetně Khadseho.

Bedlivě se zaposlouchá a ode dveří za rohem zaslechne tiché zakašláni. Vyplíží se z hromady uhlí a přikrade se k rohu. Je celý v černém a boty má obalené látkou, takže jejich podrážky nedávají na betonu sebemenší hluk. Vystrčí hlavu za roh a hned se zase schová.

Ano, jsou dva. Oba s pistolemi a svítilnami.

Sigrud vytáhne ruční vysílačku, zapne ji, zkontroluje frekvenci. Připraví se — šipkomet u pasu, nůž na stehně —, zvedne jediný prst a prudce jím klepne do mikrofonu.

O tři sály dál se z druhé vysílačky — s hlasitostí nastavenou hodně, hodně vysoko — ozve prudké lupnutí, rozléhající se temnotou.

„Co to do pekel bylo?“ zeptá se jeden z mužů na stráži.

Dlouhé ticho.

„Asi se někde sesunulo trochu uhlí,“ řekne ten druhý. „Anebo možná krysy.“

Další ticho.

„Khadse by chtěl, abysme to omrkli,“ řekne první strážný.

„Ale rozhodně by nechtěl, abysme tyhle dveře nechali bez dozoru. Jestli chceš nahánět nějaký zatracený krysy, tak si posluž, ale já zůstanu tady.“

„Fajn.“

Kroky. Nikoli těžké. Lehké. Drobný chlapík?

Strážný se vynoří zpoza rohu, před ním se pohupuje svítilna. Sigruda stojícího ve stínech si nevšimne. Muž je malý, asi sto šedesát, sto pětadesát centimetrů vysoký. Sigrud si ho prohlédne od hlavy k patě, odhaduje způsob, jak se bude pohybovat jeho tělo. Pak vyrazí potichu za ním, krade se tmou, až se schová za stěnou druhého skladovacího prostoru.

Strážný dojde ke vstupu do třetího sálu, kde Sigrud ukryl svou vysílačku. Strážný se zastaví a paprsek svítilny se pomalu plazí po hromadách uhlí.

To nestačí, pomyslí si Sigrud. Potřebuju, abys zašel za roh...

Zapne vysílačku a zase do ní klepne, tentokrát tišeji. Další lupnutí, ale zdaleka ne tak hlasitě.

„Co?“ řekne strážný. „Co to bylo?“

Muž zajde za roh, zmizí za zdí, kam na něj jeho parták nevidí.

Sigrud našlapuje kolem rohu za ním, nůž v pravé ruce. Jakmile strážný dojde dost daleko, Sigrud se vrhne vpřed.

Má strach, že to zpacká, vládu nad jeho tělem však převzme svalová paměť. Levou rukou hmatne kolem boku strážného, vyrve mu pistoli a nožem v pravé ruce mu kmitne přes hrdlo, hladce mu přetne krční tepnu.

Strážný se dává, svítilna mu spadne na zem, její paprsek se však stále ještě nachází mimo zorný úhel druhého strážného. Sprška krve vystříkne vysoko, vymaluje tmavou betonovou zeď před nimi. Sigrud podrží strážného ve vzpřímené poloze, zezadu obejmě jeho tělo, aby se nezřítilo a nenadělalo hluk.

Po Sigrudových pažích a potom stehnech se šíří teplo, ohromná záplava krve, která ho smáčí téměř od hlavy k patě.

Strážný se vzpouzí, nohama marně kope do Sigrudových kolen. Potom začnou výpady ochabovat, jsou čím dál slabší, až strážný znehýbní.

Trvalo to necelých dvacet vteřin. Sigrud je zadýchanější, než by se mu líbilo.

Nejsem ve formě, pomyslí si. A jsem pomalý...

Opatrně spustí mužovu mrtvolu na podlahu. Celou přední stranu těla má vlhkou od jeho krve. Pak se přikrade zpátky k rohu a vykoukne směrem k druhému strážnému.

Sigrudova zjizvená, pomačkaná tvář se ve tmě zkroutí do divokého úsměvu. *Jen jeden, úplně sám — měla by to být hračka.*

Khadse vytáhne stříbrný nůž, natáhne před sebe levou paži a zlehka se řízne do hřbetu ruky. Ostří trochu štípne a Khadse zkříví tvář. V první chvíli si myslí, že kůži sotva prořízl, ale pak se z ní vyvalí jasně červená krev.

Dřepne si k dokonalému kruhu temnoty, zastrčí si svítilnu do podpaží a přejeďe palcem přes krev. Pak ruku s palcem natáhne ke kruhu temnoty...

Tuhle část nenávidím, pomyslí si.

Zakrvácený palec pronikne tmavým kruhem jako pouhou dírou v podlaze, ale potom Khadse ucítí jemnou blánu. Připadá mu, že se uvnitř kruhu temnoty nachází tenoučká vrstva pavučin, až na to, že ji *nevidí*...

Něco se mu krouť pod palcem, jako kdyby se mu o ruku otíralo hřbetem nějaké zvíře, které chce podrbat.

„Fujtajks!“ vykřikne Khadse. Odtáhne ruku a zatřepe jí, jako by si ji o něco popálil. Necítí žádnou bolest, ale ten pocit byl

tak nepříjemný, tak cizí, jako kdyby na dně té černé jámy spalo nějaké slepé, mokré zvíře, čekající na jeho dotek.

Což může být docela dobře pravda. Khadse je tady už potřetí a chápe, že díra funguje jako svého druhu trezor, pečlivě hlídá svůj obsah, dokud někdo nepředloží náležitou identifikaci.

Přestože na pohled nedošlo k žádné změně, Khadse se neubrání dojmu, že se černý kruh posouvá, transformuje, zplošťuje a pak...

Z kruhu se něco vynoří, jako když se rybářský splávek vyhoupne na hladinu rybníka: malý čtvereček z černého papíru — obálka.

Na přední straně obálky je ručním pavoukovitým písmem napsáno jediné slovo: KHADSE.

Khadse se zachvěje. Shýbne se pro obálku a uloží si ji do kabátu.

No, pomyslí si, když se otočí ke dveřím. Jsem setsakra rád, že to mám za sebou.

Jenomže i Khadse má své meze. První výprava do skladu — první noc s nožem, krví a chřtánem temnoty — ho tolik rozrušila, že se pokoušel pomocí svých zpravodajských sítí zjistit aspoň něco dalšího o svém zaměstnavateli, snažil se přijít na to, co je zač a jak to, že má přístup k takovým... prostředkům.

Zjistil dvě věci.

Zaprvé jméno.

Zadruhé skutečnost, že ti, kteří to jméno vysloví nahlas, mívají sklon záhadně zmizet — bez ohledu na to, kdo nebo co jsou zač.

V tu chvíli se rozhodl se svým pátráním přestat.

Pamatuj na výslužbu. Pamatuj na světlo na konci tohoto hodně dlouhého tunelu...

Vyjde ze dveří kanceláře. Zdeněk na něj pohlédne s povytaženým obočím. „Všechno v cajku?“

Khadse mu chce říct, že je všechno v nejlepším pořádku, děkuju mnohokrát, a teď musíme sakra vypadnout — jenže potom k nim zdola dolehne střelba a křik.

Podívají se po sobě.
„Co to do pekel je?“ řekne Khadse.

Sigrud se postupně rozpomíná, jak na to. Druhého strážného u dveří do skladu vyřídí docela snadno: praští ho po hlavě rukojetí svého nože, vyškubne mu zbraň z ruky a podřízne mu hrdlo.

Mužovu pistoli si vezme. Nemá v úmyslu ji použít, jelikož se chce chovat co nejtíšeji: výstřel z pistole by prozradil jeho polohu, navíc by mohl Khadseho upozornit na skutečnost, že Sigrud je jen jeden muž, a ne celá armáda. Zastrčí zbraň a pádí k lanům zavěšeným z boku skladiště.

Uvázal je před dvěma večery: několik provazů visících ze čtvrtého patra až úplně dolů, ukrytých za jedním z opěrných pilířů. Většina uhelného skladu je vlhká a polorozpadlá, v některých místnostech se po mnoha letech ahanaštanských dešťů propadly celé podlahy. Pokud do vyšších pater vyšplhá po laně, nejenže tím získá výhodu překvapení, ale také předejde tomu, aby šlápl, kam neměl, a rozbil se o patro níž.

Na několika drolicích se podlažích přesto provedl jisté přípravy, jenom pro případ, že se boje přelijí do jiných částí skladu. Opatrnost se vždycky vyplácí.

Popadne jeden z provazů, škusne za něj, aby ho uvolnil z úkrytu, a obrátí pohled vzhůru. Je si celkem jistý, že uzel vydrží, za svých námořnických časů jich vázal snad tisíce — ale na druhou stranu už je to hodně dávno.

Jako kdyby tohle byla ta nejhoupější věc, kterou dneska večer udělám, pomyslí si, když začne šplhat po laně.

Souká se výš a výš, až se ocitne těsně pod oknem ve druhém patře. Tam se zastaví a zaposlouchá. Zevnitř neslyší žádné hlasy, žádné pohyby. Pokračuje vzhůru.

Pod oknem ve třetím patře se opět zastaví a našpicuje uši. Velice slabě uslyší hlas:

„... mi zdálo, že před chvilkou vykřiknul.“ Žena, pomyslí si Sigrud.

„Tenhle klient bude vážně magor,“ řekne druhý hlas — mužský. „Nutí Khadseho dělat hodně divný věci.“

„Dost divný na to, aby z nich měl Khadse nahnáno?“

„Jo. Až tak divný.“

„Ticho,“ okřikne je potichu třetí hlas. Další muž. „Nezapomínejte, že jsme ve službě.“

„Jako kdyby do týhle páchnoucí prdele někdy někdo lez,“ ucedí žena.

Sigrud se pomalu, pomaloučku vysouká ještě o něco výš — paže se mu chvějí námahou — a nakoukne do okna ve třetím podlaží. V chodbě vidí slabou záři, nejspíš odražené světlo z jejich svítílen. Jinými slovy jsou blízko, ale zase ne moc.

Sigrud se vytáhne do okna, přikrčí se za řadou plesnivějších stolů a nahmatá výkonný ramenní šipkomet, který tam včera ukryl.

Většina střelců a agentů dává v posledních letech přednost puškám a pistolím, protože mají mnohem větší dostřel i kadenci — ale při práci v naprostém tichu je podle Sigrudova názoru jednoznačnou volbou šipkomet. Tenhle konkrétní šipkomet ovšem obětuje rychlost střelby za sílu, dokáže vystřelit vždy jen jednu šipku. Existují typy, které mají zásobníky, automaticky nabíjejí další střely, samonabíjecí mechanismus je však mimořádně hlučný a mohl by prozradit Sigrudovu polohu. Za pasem mu visí mnohem menší šipková pistole, což znamená, že může rychle vypálit přinejmenším dvě tiché střely.

Zbývá tedy otázka, co si počít s třetím strážným, pomyslí si. Během své dlouhé kariéry chytil šipku za letu jen dvakrát a nehodlá to zkoušet s kulkami.

Má ještě jednu možnost: asi o šest metrů dál je v chodbě provlhlá část podlahy, kde předchozího dne prováděl přípravy,

řezal nožem do trámů pod podlahou, konečně uplatnil své dřevorubecké zkušenosti. Není si jistý, jestli to povede k tomu, co potřebuje — ve hře je příliš mnoho proměnných —, ale za pokus to stojí.

Pokračuje chodbou, přeskochí mokrý flek na podlaze a letmo si prohlédne své dílo. *Jestli to nevyjde, pomyslí si, je slušná šance, že koupím kulku do zad.*

Musí to risknout. Dojde k rohu, rychle vystrčí hlavu a zase ji schová.

Tři světla, tři strážní. Všichni velice bděli a ostražití.

Sigrud promýšlí svůj další krok. *Tři tady. Další dva o patro výš. A potom Khadse.*

Vyplíží se zpoza rohu a připraví svůj ničivý šipkomet i šipkovou pistolí. Nejprve namíří pistolí: není zdaleka tak přesná a má menší dostřel, takže ve spěchu by se používala obtížněji.

Vezme si na mušku nejbližší stráž, kontinentální ženu.

Čeká, až se žena odvrátí, ukáže mu svůj krk, vyčkává, vyčkává...

Žena popotáhne nosem a stočí pohled napravo od sebe.

Sigrud zmáčkne spoušť.

Střela je jistá, letí přímo na cíl. Šipka prosviští vzduchem a zaboří se zleva do jejího hrdla, téměř jí skrznaskrz probodne krk. Žena zachroptí, upustí pistolí i svítilnu a padne na kolena.

Strážný po její pravé ruce — muž — sebou cukne, když ho zkropí krev, a vyvalí na ni oči. „Co to kurva...?“ vykřikne. „Co to kurva!“ Zaváhá. Neví, jestli jí má pomáhat, nebo zjišťovat, odkud přišel útok.

Sigrud už stačil zvednout velký šipkomet. Dává si na čas. Připadá mu to jako celá věčnost, ale nejspíš jsou to jen čtyři vteřiny, možná ani to ne.

Pečlivě zamíří a vypálí.

Tato šipka letí o něco výš: druhého strážného zasáhne přímo do úst, prorazí mu přední zuby a spodní čelist, možná mu při

tom rozerve hrdlo. Sigrud na nic nečeká, nehodlá zjišťovat, jestli ho zabila: zvedne se a utíká zpátky chodbou.

Třetí strážný zařve: „Hej! Hej!“ a zahájí palbu. Střílí zběsile a pozdě — Sigrud už zaběhl za roh a kulky buší do navlhých stěn za jeho zády. Přeskočí mokrou část podlahy, zapadne za plesnivější stoly a přikrčí se. Znovu nabije oba šipkometry a bedlivě se zaposlouchá.

Dlouhou chvíli je ticho — možná má proti sobě zkušeného agenta. Sigrud zadrží dech.

Potom se ozve hlasité zavržení, mohutné zaprašštění lámajícího se dřeva a pronikavý, zděšený křik, který se rychle vzdaluje. Pak slabé zadunění o dvě patra níž. A potom ticho.

Sigrud se šelmovsky zazubí. *Vždycky je tak pěkné, když to klapne, prolétne mu hlavou.*

Vyleze z okna, popadne lano a vyrazí vzhůru do čtvrtého patra.

Khadse vytáhne pistoli a naznačí svým dvěma kolegům, aby zaujali postavení nad schodištěm. Tam dole někdo je a podle praskotu, křiku a následného ticha se zdá, že všichni ostatní členové jeho zatraceného týmu jsou vyřazení z boje.

Šklebí se a přemýšlí. *Kolik jich tam je? Pět? Deset? Jak nás našli? Jak se o nás dozvěděli?* Představa, že se odsud musí probojovat s pouhými dvěma členy týmu, se mu ani trochu nezamlouvá.

Zdeněk na něj pohlédne. „Jak na to půjdeme?“

Khadse si přiloží prst ke rtům. Pokud útočníci přišli ve větším počtu, Khadse se Zdeňkem a Alžbětou jsou tady nahoře v pasti. Nejlepším řešením by bylo najít jinou cestu ze čtvrtého patra — jenže Khadse už si dal sakra záležet na tom, aby se přesvědčil, že tu žádná jiná cesta není. Zbývá tedy jediná možnost.

„Přikrčíme se,“ zašeptá Khadse. „Necháme je přijít až k nám.“

„Trčíme tady jako humři v naběráku!“ namítne Alžběta, která už začíná propadat panice.

„Uklidni se!“ vyštěkne Khadse. „*Nejsme* jako humři v naběráku, protože máme zbraně, a oni musej přijít po těch schodech! Připravte obranný pozice. *Okamžitě.*“

Začnou přesouvat trouchnivějící kancelářský nábytek ke schodišti a budovat provizorní opevnění, které by mohlo, ale nemuselo zastavit kulku. Pak se ukryjí a čekají.

A čekají.

Khadse cítí, jak mu po spáncích stéká pot. Do takovéhle kaše nezabředl už několik let. *Během čtvrt hodiny mi zlikvidovali celý tým... Ale proč ještě nezaútočili? Proč ještě...*

Pak se ozve hluk, jaký Khadse neslyšel alespoň deset, možná dvacet let: náraz šipky do lidského těla.

Trochu sebou trhne, když se Zdeněk nakloní do strany. V místech, kde se jeho lebka stýká s krkem, jako by mu najednou vyrašila kovová tyčka. Svalí se na zem, chvěje se a třese.

„Co?!“ vykřikne Alžběta. Prudce se obrátí, očima pátrá po útočnickovi.

Ale Khadse už pochopil, kde se střelec nachází, a honem se vrhá stranou.

„Jsou za náma!“ zavrčí. „Jak se do pekel dostali za nás?“

Další klapnutí, další zasyčení šipky letící vzduchem. Potom Alžběta poskočí, jako by právě dostala mimořádně skvělý nápad, a zhroutí se na podlahu. Těsně nad klíční kostí jí z těla trčí dvacet centimetrová šipka.

Dobrá rána, pomyslí si vyděšeně Khadse. Dokonce vynikající rána. Ale jak se sem krucinál dostali?

Khadse se vyhoupne na nohy, skočí k protější stěně chodby a vypálí dvě kulky jako krycí palbu. Potom uvidí, jak chodbou někdo pádí, směrem pryč od něj — někdo mohutný.

Pronásleduje neznámého chodbou, potom zahne za roh a uvidí, jak se útočník žene skrz řadu stolů k otevřenému oknu.

A pak... skočí.

Khadseho to tolik překvapí, až se málem zastaví. „Co to sakra...?“ zašeptá.

Postava jako by se chvíli vznášela ve vzduchu, zavěšená na noční obloze, načež začne sjíždět dolů.

A Khadse okamžitě pochopí, o co tady jde. Ví to, *samozřejmě* že to ví.

Doběhne k oknu — kde visí několik pečlivě uvázaných provazů, přesně jak čekal — a namíří zbraň dolů, právě když postava vklouzne do okna ve třetím patře pod Khadsem. „Zmrdí!“ zavříc Khadse. „Vy jste z ministerstva, že jo? Jste z *ministerstva!*“ Nadzvedne si nohavici a vytáhne nůž, který si tam schoval. Přesekne provazy a nechá je spadnout.

Khadse mezi zuby drtí nadávky. Zastrčí nůž zpátky do pouzdra v nohavici a rozeběhne se zpátky ke schodišti do nižších pater. *Tenhle figl s provazem dobře znám*, letí mu hlavou. *Učebnicový trik!* Přesně něco takového dělají agenti ministerstva, když proti sobě mají několikanásobnou přesilu. Připrav terén proti svým protivníkům a pak je začni kosit jednoho po druhém.

Přehoupne se přes barikádu a seběhne po schodech. Chce ho chytit, zadržet ho dřív, než stihne narafičit další triky. *Je sám... je jenom jeden. Anebo možná dva.*

Zabočí za roh. Potom se jeho ruka s pistolí — pravice — rozhoří bolestí.

Khadse zařve. Pokouší se pistolí udržet, ale ta mu vypadne z ruky na podlahu. Jeho pravice je teď podivně těžká a jemu chvíli trvá, než si uvědomí, že do jejího hřbetu je zaklíněný nůž dlouhý pětadvacet centimetrů, který Khadsemu přesekl spoustu šlach ve dlani.

Levou rukou nůž vytrhne a zamručí bolestí. Ten nůž je mu povědomý: s černým ostřím a zdobenou rukojetí, jako nějaké královské dědictví.

Poznává ho.

„Harkvaldsson,“ vyštěkne zuřivě.

Ze stínů se vynoří vysoká postava, celá v černém. Stáhne si látkovou masku a Khadse spatří tvář, kterou neviděl celé věky – mrzutou dreylskou tvář, s jedním okem matným a nehybným.

„No, čas byl k tvému ksichtu rozhodně milosrdnej,“ zavřčí Khadse a drží se při tom za krvácející ruku. „Doufal jsem, že svět bude mít dost rozumu, aby tvoji prohnitou dreylskou prdel rozkopal na cimprcampr.“ Nahne se k pistoli na podlaze.

„Ne,“ řekne Sigurd. Zvedne pravou ruku, ve které drží pistoli. „A pusť ten nůž.“

Khadse pořád mručí vzteky a bolesti, ale poslechne ho. „Chceš mě chytit živýho? Dopadnout mě za to, že jsem zabil tu tvoji špinavou kurvu Komaydovou? O tohle ti jde?“

Sigurdova tvář je netečná, bezvýrazná. V dobách, kdy pracovali pro ministerstvo, to na něm Khadse vždycky nesnášel.

Dreylan hodí Khadsemu k nohám želízka. „Nasad' si je.“

„Naser si.“

Sigurd si povzdechne, jako by se nudil nebo snad zdvořile čekal, až někdo vynese kartu v karetní hře.

„Fajn,“ zamumlá Khadse. Dřepne si a s tlumeným zasténáním si želízka zacvakne kolem zakrvácených rukou.

„Dej se do chůze,“ nařídí mu Sigurd. „Dolů po schodech. Znáš tě, Khadse. Jeden pohyb a střelím.“

„Střelíš, ale nezastřelíš,“ zachechtá se Khadse. „Kdybys mě chtěl zabít, dávno bys to udělal.“

Sigurd nic neříká.

„Tvý konverzační schopnosti,“ poznamená Khadse, když se obrátí ke schodům, „se nezlepšily.“

Khadse schází po schodech a horečně přemýšlí. Přes rameno sleduje, jak se Sigurd shýbá pro nůž, pistoli neustále namířenou na Khadseho záda.

„Ty tady ve skutečnosti neděláš fušku pro ministerstvo, že ne, Harkvaldssone?“ zeptá se Khadse.

Sigrud mlčí.

„Kdyby jo,“ řekne Khadse, „měl bys tady tým. Celou armádu. Ale ty jseš tady sám, že jo? Úplně sám samotinkej.“

Pořád ticho.

„A chceš mě odsud dostat,“ pokračuje Khadse, „na nějaký jiný místo, protože víš, že zbytek mýho týmu mě tady bude hledat.“

Pořád ticho. Khadse propátrává očima prostředí před sebou, chvějící se stíny, nerovné schody, betonové pilíře.

„Jseš pořád tak šikovnej jako dřív, Harkvaldssone?“ zeptá se Khadse. „Byl jsi mimo službu jak dlouho — deset let? Pane jo, taková doba. Kolik stop jsi tady po sobě nechal? Někdo mě nebo tebe určitě najde...“

„Pokud tě nenašli potom, co jsi zabil Sharu,“ řekne Sigrud, „nejspíš nemají tak širokou síť, aby mě dokázali vypátrat.“

„Víš jistě, že jde o něčí síť?“ zeptá se potichu Khadse. „Víš jistě, že ses nezapletl do záležitostí mnohem, *mnohem* větších hráčů, než je ministerstvo?“

Khadse v jeho držení těla postřehne nejslabší záchvěv nejistoty, jak Sigrud přemílá v hlavě, co Khadse naznačuje.

V tom jediném zlomku vteřiny se Khadse vrhne vpřed, chodidly přistane na betonovém sloupu a prudce se odrazí vzad.

Není si jistý, jestli to bude stačit — Sigrud si od něj moudře udržuje odstup —, ale jen tak tak mu to vyjde, temenem hlavy vrazí Sigrudovi do břicha. Nad Khadseho hlavou spustí pistole, ostré prásknutí ho málem ohluší, ale Khadse už se hrne vpřed, z pouzdra pod nohavicí vytahuje ukrytý nůž.

Jenže Sigrud je rychlejší: zvedne pistoli a vystřelí.

Khadse vykřikne. Cítí, jak se mu po pravém rameni šíří něco hrozně teplého. Pokouší se určit, jak je to zranění vážné, a spoutanýma rukama se nemotorně chytí za paži.

Nikde však není žádná krev. Potom si uvědomí, že se kupodivu nedostavila bolest ani šok. Jako každý, koho už někdy postřelili, Khadse ví, že by měl cítit obojí.

Khadse i Sigrud zírají na jeho pravé rameno.

K jejich naprostému zmatku se kulka vznáší ve vzduchu asi centimetr před Khadseho kabátem, těsně nad místem, kde se Khadse drží za biceps. Kulka se nepatrně otáčí, jako deska na fonografu, pomalu, skoro jako ve snu.

A potom, jako by si náhle všimla, že ji sledují, spadne kulka s tichým cinknutím na zem.

„Co to kurva je?“ řekne Khadse nechápavě a zároveň nadšeně.

Sigrud znovu vypálí. Khadse sebou trhne.

Ucítí prudký žár v hrudi. Kulka opět visí ve vzduchu těsně před jeho kabátem — tentokrát přímo nad Khadseho srdcem — a potom spadne na podlahu.

Khadse a Sigrud civějí jeden na druhého. Nevědí, jak přesně se s takovým vývojem situace vypořádat.

Tak tohle ten kabát dělá, pomyslí si Khadse. Proč mi to ten parchant neřekl?

Zazubí se na Sigruda, vymrští se a bodne nožem vpřed.

Sigrud uskočí, útočícímu ostří se sice vyhne, ale přesto je příliš pomalý: Khadse stačí do řetězu mezi želízky zachytit pistoli a vytrhnout mu ji z ruky. Potom už je Khadse u něj, seká kupředu, nahoru, dolů. Sigrud uhne před jedním bodnutím, pak před druhým, potom se odkulí a vytáhne vlastní nůž. Khadse se štěkavě zasměje a provede klamný výpad nalevo, potom napravo. Sigrud se trochu stáhne, netuší, jaké další zázračné předměty může mít Khadse u sebe.

„Ukousnul sis víc, než zvládneš sežvejkat, co?“ zachechtá se Khadse.

Oba muži krouží jeden kolem druhého, pokoušejí se odhadnout, kdo z nich dřív ustoupí. Khadse sebou šklubne vpřed, pak skočí stranou a málem se mu podaří rozseknout Sigrudovi rameno. Sigrud se příkrčí, švihne svým nožem vzhůru a do strany — bylo to chytré, Khadse to nečekal, ale špička Sigrudova

černého nože se neškodně odrazí od zad jeho kabátu, jako by byl vyrobený z tlusté gumy.

Khadse se překulí dopředu, směje se, rozjařený zvratem událostí. Využívá svou výhodu na maximum, seká po Sigrudovi, shora, ze strany.

Sigrud se uchýlí k zoufalému kroku, pokusí se zaútočit na Khadseho hlavu — jedinou nechráněnou část Khadseho těla —, ale Khadse uhne, sekne svým ostřím Sigruda po paži a zanechá v ní rozšklebenou řeznou ránu. Sigrud zařve bolestí, ustoupí a rozeběhne se chodbou.

Khadse běží se smíchem za ním. Neměl páru, že ho zaměstnavatel vybavil tak mocnou ochranou. Kdyby býval věděl, že je díky tomuhle zatracenému kabátu nezníčitelný, pozabíjel by strážce Komaydové a pak by ji vykuchal holýma rukama.

Sigrud je mrštnější, než Khadse čekal, na někoho tak mohutného se pohybuje překvapivě rychle. Pádí labyrintem chodeb a místností starého skladiště, sbíhá po úzkém schodišti a Khadse přidá do kroku, aby ho neztratil z očí, odhodlaný stůj co stůj zabodnout vysokému Dreylanovi svůj nůž do krku.

Na posledním schodu ucítí na kotníku něco zvláštního. Mírný odpor, jako by se mu do něčeho zapletla nohavice...

Vytřeští oči. *Nastražený drát?*

Potom rána, ohlušující prásknutí, a všechno zbledá.

Než se Khadse naděje, leží na schodech a sténá. V uších mu zvoní ještě hlasitěji, než když mu u hlavy spustila pistole. Svět je bílý, zahlcený praskajícími černými bublinkami, a Khadse nedokáže pořádně přemýšlet ani se hýbat.

Světelný granát. Ten parchant mě zavedl rovnou k němu...

Něco však cítí: otřesy v dřevěných schodech pod sebou. Cítí, jak se poblíž otvírají dveře, cítí, jak se k němu blíží kroky. Pokouší se bodnout nožem, ale je tolik omámený výbuchem, že se jen převalí vpřed.

A pak ucítí bolest. Spoustu bolesti. Bolest v rukou, která ho přinutí pustit nůž. Prasknutí, když mu někdo dupne na kotník. Khadse zavýje, ačkoli sotva slyší vlastní hlas. Potom ho popadnou ruce jako lopaty, odemknou mu želízka a strhnou z něj kabát.

Do ucha mu zaryčí hlas, dopálený a plný zuřivosti: „Jak jsi říkal, potřebuju tě živého.“

Veliké ruce zvednou Khadseho na nohy, až mu zaskučí zlomený kotník. Cítí, jak se jeho tělo kymácí nad zemí, a najednou si dokonale uvědomuje, o kolik je Sigrud větší, o kolik silnější než on. Khadsemu se začíná pročišťovat zrak, praskající černé bublinky blednou, takže už vidí: vidí Sigrudovu tvář těsně před svou vlastní, jeho zjizvený, větrem ošlehaný obličej zkroucený nelítostnou, vítězoslavnou radostí.

„Tolik mě těší,“ řekne Sigrud a rozmáchne se pěstí, „že ses mi konečně dostal do rukou.“

Když s ním Sigrud skončí, otře si pot z čela a opře se o zeď. Pořád ještě lapá po dechu. Byl to jeho první skutečný boj za více než deset let. Pamatuje si, že dřív to bývalo mnohem snazší.

Jeho pohled putuje po Khadseho roztrženém rtu a přeraženém nose, zlomeném kotníku a rozseknuté ruce.

Ten chlap zabil Sharu, říká si. Ten chlap zavraždil desítky lidí jenom proto, aby zavraždil i ji.

Ale přesto — proč nemá lepší pocit z toho, co dělá? Proč si to víc neužívá?

Nezapomínej na to, co ti vzal. Nezapomínej na to, co jsi ztratil.

Pro Sigruda je to stará taktika přežití: překovat žal v kompas a nechat se jím vést vpřed.

Se zasténáním si dřepne, sebere Khadseho ze země a přehodí si ho přes rameno. Vybelhá se po schodech zpátky nahoru a pak

se proplétá útrobami skladiště, sestupuje do nižších pater, kde to páchne po uhlí a krvi. Jednou musí překročit rostoucí kaluž krve z mrtvoly ležící ve tmě; už skoro zapomněl, že v těch místech někoho zabil. Schválně pak projde hromádkou koksového prachu, aby jeho šlépěje nebyly moc krvavé.

Vyjde ze skladiště a odnese Khadseho bezvládné tělo k ukradenému automobilu, rozhrkané rezavé kraksně, jejíž reflektory při jízdě samy od sebe zhasínají a zase se rozsvěcejí. Otevře kufr a nešetrně do něj Khadseho hodí. Chlap dopadne na montážní páku na dně a zasténá bolestí.

Sigrud zabouchne kufr. Než nastoupí do auta, na chvíli se zarazí. Přejíždí pohledem po široké betonové ploše, naslouchá, přemýšlí. Neví proč, ale nedokáže se zbavit dojmu, že tam před malou chvilkou někdo stál.

Vleze si dovnitř a nastartuje. Automobil se s poblíkáváním reflektorů rozjede. Sigrud pro jistotu vyrazí jiným směrem, než odkud přijel. Sotva šlápne na plyn, kužel světla z reflektorů přelétne po rákosí u vodního kanálu.

Sigrud dupne na brzdu. Auto se zaskřípěním zastaví.

Sedí na sedadle řidiče a mžourá skrz čelní sklo, načež zase pomalu vyleze. Motor nechá běžet, poblíkávající reflektory mu září přes rameno. Kráčí ke kanálu. Drolící se beton záhy skončí, vystřídá ho bahnitá tráva, která se svažuje k hustému rákosí u vody. Sigrud nakloní hlavu a prohlédne si dlouhé, vysoké stonky.

V jednom místě je jich spousta ohnutá. Stočí pohled k zemi a v bahnité trávě spatří otisky chodidel. Čerstvé a poměrně malé — ale ne tak malé, aby patřily dítěti. Mohly by ovšem patřit dospívajícímu člověku.

Někdo mě sledoval, pomyslí si.

Vyhlédne na kanál. Má podezření, že pozorovatel je pořád ještě nablízku, krčí se někde v rákosí. Kdyby chtěl Sigruda přepadnout, právě teď by měl dobrou příležitost — Sigrud je

zadýchaný a Khadse v bezvědomí. Ze tmy by mohl snadno vystřelit. Nic takového se však nestane.

Sigrud zamručí. Když se vrátí k automobilu, rozhodne se přidržet se svého původního plánu: odvézt Khadseho do svého bezpečného úkrytu. Musí tam však provést několik úprav, jenom pro případ, že by se vyskytla nějaká překvapení.

Je moc dobře, pomyslí si, když otevře dvířka automobilu, že jsem vzal dost výbušnin.